Çitlembik 4

E. Abdurrahman



Çitlembik 4

Şahit Olmaya Geldik
Sahip Olmaya Değil

E. Abdurrahman

Çitlembik 4

Şahit Olmaya Geldik
Sahip Olmaya Değil

E. Abdurrahman



ÇİTLEMBİK-4
ŞAHİT OLMAYA GELDİK SAHİP OLMAYA DEĞİL

Editör
Kalender YILDIZ

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Mizanpaj
Necmi TOPAL

ISBN
975-278-149-7

Yayın Numarası
403

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası / İZMİR Tel: (0232) 252 20 96
Haziran 2005

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Alayköşkü Cad. No: 12 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 519 39 33 Faks: (0212) 519 39 01

Işık Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.isikyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

Yıldızlara Taş Atacak Yaşta Değilim Artık 9
Vefamız 11
Besmelenin Kerameti 14
Hayırdan Hayır Doğar 17
Dua...20
Yabancı Gözüyle 22
Gerçek Sakarlar 25
Gönül Taht-ı Hudâdır 27
Mankurt Olmak İstemiyoruz 29
Patrick ve Ailesi Nasıl Müslüman Olmuş................31
Merak Etme Seni Bulurlar 34
Namaz…..36
Para, Elma ve İncil 38
Tevafuk 39
O'na Yönelmek 42
Duanın Gücü 45
Secdeli Cenaze Namazı.......................................47
Ebu Cehil Taktiği...49
Bir Rüya ve Düşündürdükleri 52
Meydan Okuyanların Sonu 54
Açgözlülük..56
Araştırma ve İslam 58

Sıcacık Karakol 60
Dünya da Böyledir...62
Bir Daha İçmeyeceksin Demedim mi 65
O Halde Müslümansın 67
İnayet O'ndandır 70
Mayın Tarlası...72
Anitalardan Geri Kalmayalım 74
Ahirette İlk Sorulacak Soru Namaz Olacaktır..........76
İyi ki Gelmişler Dedirtelim....................................79
Mert Bir Milletle Savaştınız, İftihar Ediniz 81
Çatlak Kova 84
Düşünen İnsanlar İslam Diyor 86
Tam Bir Şevk İnsanıydı 89
Bu da Ondandır 92
Ne Kadar Yaşayacağımı Bilmiyorum 94
Her Gün Muhasebe Yapmalı 96
Hassasiyet 98
Cenab-ı Hakk'ın Selamı Üzerinize Olsun 99
Ezan..101
Senin Sultanın, Benim Sultanım 103
Her Seferinde Hızır mı Gelsin..............................105
Bu Kitabın Allah Tarafından
Gönderilmediğini Söyleyemezdim........................107
Kıyamet Onlar Üzerine Kopacak 110
Allah, Rahman ve Rahim 112
Arayan Bulur 114
Sultanın Kapısı 117
İyilik 120
Tahtını Bırakan Melik 123
Bir Hatır İki Hatır 126
Ya Hayırlı Bir İş İçin Olursa 129

Veda Mektubu..132
Kur'an-ı Kerimi Göğsüne Bastıran Çocuk 134
Alman Ustabaşı 136
Duada Ölçü 138
Velilerin Zamanda Yolculuğu 140
Kâbe-i Mükerremenin Hakikati..............................143
Rahibelikten İslam'a 146
Keramet 149

Yıldızlara Taş Atacak Yaşta Değilim Artık

Kulağımı çekip hızla…
Bağırdı babam:
“Hâlâ, bu yaşta
Yıldızlara taş ha…
Olmaz öyle şey
Yakışmaz sana
Aklını mı kaçırdın yoksa
Sen Abdurrahman paşa?”

Dikkat edin cevabıma
Dedim: “Allah aşkına
Baba, böyle yapma
Taş atacak değilim, hâşâ
Yıldızlara asla
Olsa olsa atarım şeytanlara
Hem benzer tarzda
Rucûmen lişşeyâtîna
Ha bir de
Onlara benzeyenlere
İkaz olsun diye
Ne var bunda
Hem zaten ne düşer başka
Bu afacan Abdurrahman’a? ’’

Baksanız ya
Ben artık değilim
Yıldızlara taş atacak yaşta
Sonra bakıyorsanız yazılarıma
Aklım, bir karış yukardan
İndi aşağılara
Hem de bastı artık ayaklarım
Çoktan arza...

Sonra
Ne günahları var semada
Bir inci gibi parlayan
Bu güzel kandillerin
Elimde olmalı ama
O kalemden sopa
O kadar çok ki hata
Yetmez bile
Bu mübarek asa

Onun için asla
Bırakmayacağım onu
Babam bana
Her gün kızsa da...

Vefamız

İnsanlar din tercihi yaparken pek çok şeyi göze alıyor, çok değişik zorluklarla karşılaşıyorlar. Bu yüzden yeni Müslüman olan insanların yalnız bırakılmamaları ve kendilerine bizlerin arasında sımsıcak bir atmosfer bulmaları gerekiyor…

1995'te Güney Afrika'da ihtida eden Fâtıma Liebenberg'in hikâyesini kendisinden dinleyelim: "Ben bir Müslümanım, ama oğlum vesile olmasaydı Müslüman olmam zordu, ama şükürler olsun ki Müslümanım. Müslümanlığa alaka duymam şöyle oldu. Bir gün oğlum eve geldi ve: "Anneciğim, sen niye Müslüman olmuyorsun?" diye sordu. Bu teklif karşısında şoke oldum ve: "Asla!" dedim. "Asla Müslüman olmam!" Oğlum ise: "Anne, dedi, İslamiyet son derece saf ve temiz bir din. Günde beş vakit ibadet ediyorlar. Müslümanlar hakkında ön yargılı davranma. İslam hakkında bir şeyler öğren. Beğenmezsen kabul etmezsin." dedi. Bu konuşmadan sonra oğluma hak verdim ve İslamiyet ile ilgili kitaplar ve Kur'an'ı Kerim okumaya karar verdim. Kur'an'ı okudukça, İslam'ın tam

da benim aradığım din olduğuna iyice kanaat getirdim. Allah'a yöneldim ve en sonunda İslam'ı, huzuru ve sükûnu buldum. Müslümanlığı seçmekle zor bir karar verdiğimi biliyordum. İslam'ı kabul ettikten sonra zor ve uzun bir mücadeleye başladım. Müslümanlığımın bana maliyeti; işimi, arkadaşlarımı ve ailemi kaybetmek oldu... Bir gün erkek kardeşime telefon edip artık Müslüman olduğumu söylediğimde kardeşim tam manasıyla şoke oldu. Ailesi ve kendisi bir yıl boyunca bana telefon edip durdu. Böyle kaldığım müddetçe onlardan olmadığımı, Müslüman kalacaksam benimle bir daha konuşmayacaklarını söylediler. Ailemi çok seviyordum. Onlarla bir gün yeniden karşılaşacağımızı biliyorum. İnşaallah...

Dinimin İslam olduğunu gösteren kimlik kartını aldığımda o kadar mutlu olmuştum ki anlatamam… Bütün dünyaya: "Ben bir Müslümanım" diye haykırmak istiyordum. İslam'ı seçince ailemi kaybettim ama İslam'ın içinde yeni bir aile kazandım. Yeni ailem, yani Müslümanlar ailesi öylesine harikulâde ki tarif edemem. Prens Edward St.'den Fahruddin ailesine teşekkür ve takdirlerimi özellikle belirtmek isterim. Sizi çok seviyorum. Zira bana, ailenizin bir parçasıymışım gibi muamele ettiniz. Allah, ecrinizi versin. Appa Tesnim! Allah senin de ecrini versin. Senin açtığın o Kur'an kursunda o küçük çocuklarla birlikte iken kendimi, etrafımı küçük melekler kuşatmış da cennetteymişim gibi hissediyorum. İslam, barış anlamına gelir. Müslüman

da Allah'a teslimiyeti ile barış için çalışan kimsedir. Bir Müslümanın vazifesi her an Allah'ın huzurunda olduğunun şuurunda olmaktır. Vazifelerimizin, sadakatla ifâ olunan ameller haline gelmesi Allah'a olan derin sevgimizin neticesidir. Yegâne arzum, mümkün olur mu, olmaz mı bilmem, hac için Mekke'ye gitmek. Allah'ın bir gün benim oraya gitmemi sağlayacak vesileleri yaratacağını ümit ediyorum. İnşallah. Allah'a her an bir öncekinden daha yakın olmak istiyorum. Sevgili Peygamberimizin (s.a.s.) hadislerini de okuyorum."

Cenab-ı Hak Fâtıma teyzemin dua ve hayırlı isteklerini yerine getirsin, inşallah...

Besmelenin Kerameti

Nuh Peygamber tarafından yapılan ilk geminin yapım şekline dair lâtif ve hoş bir kıssa anlatılır. Dediğim gibi bu bir kıssa, olmuş mu olmamış mı demeyelim.

Nuh Peygamber zamanında öyle uzun boylu bir dev varmış ki denizin en derin yerinden kolunu daldırıp çıkardığı balığı, güneşin en hararetli noktasına kadar uzatıp pişirir ve yermiş... Fakat bu dev, bir türlü tam doymazmış. Nuh Peygamber, bu deve bana dağdan kucaklayabildiğin kadar odun getir, bu hizmetine karşılık ben de seni doyurayım demiş. Adam gitmiş, dağdan bir orman kucaklayıp getirmiş. Fakat kendisi için hazırlanan yemeğin küçük bir tabakta, dişinin kovuğunu bile doldurmayacak kadar az bir yemek olduğunu görünce sinirle Nuh Peygamberin üzerine yürümüş ve:

-Sen beni aldattın; ben bu kadar az bir yemekle nasıl doyarım? demiş.

Nuh Peygamber:

- Besmele çekerek ye! Doyarsın! demiş.

"Allah'ın ismiyle" diye başlayıp yediği yemek

devi doyurmuş.

Evet, kıssa hisse içindir. Üstadın, ihlâslı talebesi Albay Hulusi Yahyagil, Barla'da Üstadı ziyarete gidince, Besmelenin kerametine şahit olmuş. Azıcık aş, birçok insan... Bediüzzaman dedem: "Önce bir fiyatını verelim." diyerek ve kelimeleri teker teker ve yavaş yavaş telaffuz ederek bir Besmele çekmiş. Sonra sofradaki herkes için birer Besmele daha okumuş. O kadar adam o az yemeği bitirememiş.

Bir vakit sonra Hulusi Bey, Malatya'da obur bir arkadaşı ile beraber bir iş için bir eve gitmiş. Evine gittikleri adam da sofrada, azıcık bir nohut yemeğinin başında imiş. Ev sahibi buyur etmiş, misafirler oturmuş. Hulusi Bey, Üstadı gibi içten bir besmele çekmiş, arkadaşına da çektirmiş. Obur adam az diye düşündüğü o yemekten ne kadar yediyse de bir türlü yemeği bitirememiş.

Elazığ'da, tatil günleri âdeti üzere, Hulusi Bey çevresindekilere: "Bahçe bizden bohça sizden diyormuş. Yani birisinin bahçesine gidiliyor. Birisi de yemek bohçasını hazırlıyormuş. Bir seferinde şehirden çok uzakta bir bahçedelermiş. Ama o gün de Urfa'dan, Diyarbakır'dan otobüslerle bahçeye misafir gelmiş. Bohça hazırlanırken düşünülen sayının beş misli kadar insan varmış bahçede; böyle olunca bohça sahibi üzülmüş. Ama Hulusi Bey oradakilere: "Haydi fiyatını verelim. Bis-mil-lâ-hir-rah-mâ-nir-ra-hîm" demiş ve dedirtmiş. Başından geçen önceki olayları da anlatmış... O kadar insan

o yemekleri bitirememiş. "Cenab-ı Hak, Üstada bahşettiği bir kerameti, bizim gibilerin takliden çektikleri Besmeleye de nasip etti!" diyen merhum Hulusi abi, bunları tahdis-i nimet olarak anlatmış... Teypte kayıtlı olan bilgileri de ben size aktarmaya çalışıyorum.

Hayırdan Hayır Doğar

Şair Ferazdak'ın dedesi Sasa b. Naciye el- Mücaşi, kavminden, toprağa gömülecek kız çocuklarını fidye ile kurtarırdı. Ferazdak bir beytinde: "Çocuklarını diri diri gömen kadınları yasaklayan dedem hakkı için! Dedem bu şekilde gömülecek olanın yaşamasını sağladı da gömülmez oldular." diye dedesiyle iftihar etmiştir. Taberanî adı geçen Sasa'dan şöyle rivayet etmiştir: "Ey Allah'ın Resulü!" dedim. "Ben cahiliye devrinde bazı işler işledim. Onlarda bir ecir ve sevap var mıdır? Diri diri gömülecek olan üç yüz altmış kız çocuğunun hayatını kurtardım. Her birini iki tane on aylık gebe deve ile satın aldım. Bunlardan bana bir ecir var mıdır?" Hz. Peygamber (s.a.s.) buyurdu ki: "Sana onun ecri var. Çünkü Yüce Allah, sana nimet olarak İslam'ı verdi."

Kur'an-ı Kerim: "Bir de fakirlik korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyin. Onlara da sizlere de rızkı Biz veririz. Onları öldürmek elbette büyük günahtır." buyuruyor (İsrâ suresi, 17/31). Bu ayete göre yalnız gömmek suretiyle değil, her ne şekilde olur-

sa olsun çocuklarını kasten öldürmek büyük bir cinayettir. Şu halde, çocuk aldırmanın ve kasten çocuk düşürmenin, çocuğu öldürmekle aynı mahiyette bir öldürme olduğu unutulmamalıdır. Cahil bedevilerin çocuklarını diri diri toprağa gömme vahşetlerini dinlerken tüyleri ürperen medenilerin, çocuk düşürme ve çocuk aldırmalar karşısında, yüzlerinin kızarmamasına ne kadar esef edilse azdır.

Sasa olayından anlıyoruz ki hayırdan hayır doğuyor. Yani siz bir iyiliğe sebep olmuşsanız Cenab-ı Hak bu yaptığınız iyiliği bir başka güzelliğe vesile yapıyor. Bir amcam anlatmıştı: "Günah içinde yüzen bir genç idim. Kendime göre bir evlilik yaptım. Kayınvalidenin din ve diyanetle alakası yoktu. Kayınpeder belki cumalara giderdi... Ben bir arayış içinde iken güzel bir arkadaş grubu ile tanıştım. Felsefeye de meraklı idim az çok kitap da karıştırıyordum. Baktım bunların okudukları anlattıkları ve yaşadıkları hep güzel şeyler. Yavaş yavaş bunların arasında yolumu buldum. Sonra da bu arkadaşlardan öğrendiğim şeyleri hanımıma ve kayın biraderime anlatmaya başladım. Onların da çok hoşuna gitti. Evimiz bir cennet köşesine döndü. Tabi bu hal kayınpederin dikkatini çekti ve hoşuna da gitti. Bir gün evimizdeki kitaplara baktı, hayret etti. Neler olduğunu sorduk. Dedi ki: 'Komşumuzun kitaplarından bunlar! Bir zamanlar, kendi hâlinde dindar bir hayat yaşayan bir komşumuz vardı. İki de bir evine baskın yapar alıp götürürlerdi. Bir gün bana geldi ve: 'Dini kitap okuduğum

için sık sık rahatsız ediliyorum. Artık bunları saklayacak durumum kalmadı. Şu belâlı dönem def oluncaya kadar sen bunları koruyabilir misin?' dedi. Ben de o günler geçinceye kadar bunları saklayıp korudum. Demek ki Allah benim yaptığım o kadarlık bir iyilik için benim çoluk çocuğumu böyle güzelliklerle karşılaştırmış. Bakınız Allah neler yapıyor!”

Dua

Hz. Peygamber aleyhisselam buyurdular ki: "Duaların en faziletlisi arefe günü yapılan duadır. Ben ve benden önceki Peygamberlerin söyledikleri en faziletli söz: 'Lâ ilâhe illallahü, vahdehû, lâ şerike leh, le hül mülkü ve le hül hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadir.' sözüdür."

Halî, kavlî, ihtiyac-ı fıtrî veya ızdırârî dualar diye çeşitli bölümlere ayrılan dualar çok mühimdir. Mekânların ve zamanların da önemi vardır... Onun için bizler ramazan ayında, bilhassa son on gününde ve bilhassa arefe gününde kader denk noktasına denk gelmesi ümidiyle dua etmeliyiz. Kurban bayramından evvelki on gün, ibadet ve dua için çok önemlidir. Kurbanın Arefesinde de duaları ve bin ihlâs okumayı asla unutmayalım. Küllî irade Cenab-ı Hakka aittir ve tesir-i hakiki de ona aittir. Müessir-i Hakikî yalnız Allah'tır. En umulmadık noktalarda dualarımızla büyük lütuflara mazhar olabiliriz.

Muhammed Bozdoğan, amcam televizyonda kumsaldan denize doğru koşuşan deniz kaplumba-

ğası yavrularının maceralarını anlatırken; rakunlardan ve yırtıcı kuşlardan kurtulan bir yavruya odaklanmış, diyor ki: "Yavru kumsala iyice yaklaşmış, ancak ilerleyecek gücü kalmamıştı. Hâlâ küçük kollarını çırpmaya çabalıyor, bütün gücünü kullanarak suya yetişmek için çırpınıyordu. Yırtıcı bir kuşun onu gördüğünü ve hızla ona yöneldiğini fark ettim. Fakat birden ne olduysa, kuş anîden durdu ve dönüp kaçmaya başladı. Ardından kaplumbağa yavrusunun yanında kocaman bir timsah beliriverdi. Timsah yavruya ağzını iyice yaklaştırdığında, küçücük yavrunun o canavar dişlerin arasında ezilip gideceğini düşündüm. Timsah başını, yavaşça yana eğdi, yavruyu ağzına aldı. Üzüntümden, başımı önüme eğdim, yutkundum kalbimden: 'Allah'ım! Hikmetine sığınırım; ama bu, zavallı bir can... Sen ona dünyada bu kadarcık bir ömür tanıdın!' dedim... Başımı kaldırıp tekrar ekrana baktığımda, yavru kaplumbağanın, timsahın ağzında ezilmeden beklediğini fark ettim. Timsah suya yöneldi; dalganın temas ettiği kumsal şeridinde ağzını açtı ve yavru, süzülerek Okyanusa akıp kayboldu. İlerde, başka timsahlar da başka yavrulara yardım ediyordu. Bu olay muhteşem bir mucize gibi görünüyor."

Çok ibretli bir olay değil mi? Cenab-ı Hak isterse, bir canavarı bile, başka bir masum hayvanın imdadına işte böyle gönderebilir. Hadis-i Şerifte olduğu gibi Allah dilerse, fâcir ve günahkâr bir insanı bile dinine hizmetkâr ederek onunla İslam'ı teyid edebilir.

Biz duadan dûr olmayalım vesselam…

Yabancı Gözüyle

Osman Ziya amcam bir faks çekerek bir hatırasını nakletmiş: "Sovyetler dağıldıktan sonra, Orta Asya, Türk Cumhuriyetleri'nden birinin yüksek öğrenimden sorumlu cumhurbaşkanı yardımcısı ile dört dekan Ankara'ya gelmişlerdi. Esenboğa Havalimanına gidip onları karşıladım. Nereye isterlerse götürmek üzere emirlerini beklediğimi söyledim. 'Milli Eğitim Bakanlığı'na gidelim, orada müsteşar yardımcısı ile görüşelim.' dediler. Onları Bakanlığa bıraktım. Söyledikleri saatte de almaya gittim. Arabaya bindikten sonra: 'Şimdi bir özel okula gidelim.' dediler. Birlikte Samanyolu Koleji'ne doğru yola çıktık. Koleje gitmeden önce Anıtkabir'i gezdirdim. Anıtkabir'den Koleje doğru hareket ederken heyet başkanı: 'Kardeşim benim anlamadığım bir şey var. Komünizmin çökmeden önce, Türkiye için, geri ve barbar bir ülke propagandası yapılmıştı. Görüyorum ki hiç öyle değil. Ayrıca burada da sizin gerici ve Atatürk düşmanı olduğunuzu söylediler. Kafam allak bullak oldu.' dedi. Bu söz üzerine, yolumu değiştirdim. Koleje gitmeden önce be-

nim eve gittik. Misafirleri eşim ve çocuklarımla tanıştırdım. Bir Türk kahvesi ikram ederken: "Önceden haber verseydim, yemek hazırlarlanırdı. Apar topar oldu kusurumuza bakmayın. Ama ben sizi özelikle apar topar getirdim ki evimi olduğu haliyle görün… Duvarda gördüğünüz resim Atatürk'e aittir." dedim. Çocuklar birer şiir okudu. Hanım, tiftikten eldiven ve çorap hediye etti.

Samanyolu Koleji'ne gittik, öğrencilerin matematik, fizik, kimya ve biyolojide dünya şampiyonu olduklarını gösteren belgeleri kendilerine arz ettik. Madalya alan öğrencilerden, Dünya Şampiyonu Kahveci ile bir müddet sohbet ettiler. Akşam yemek için onları Öğretmen Evine götürdüm. "Günler uzun, yemekten sonra bize iftira eden, Ordünaryüs Profesöre rica et, geç bile olsa evine git gör. Bizim ev ile bir mukayese et." dedim. Başkan, bizden ayrıldıktan sonra Profesöre: "Bir Türk evi görmek istiyorum. Mümkünse sizin evinize birkaç dakika uğrayabilir miyiz?" diyor. Bizimki bin bir naz ile: "Müsait mi, değil mi, hanıma bir haber verseydik." gibi sözlerle götürmek istemiyor, ama misafirler ısrar edince mecbur kalıyor.

Profesörün evine gidiyorlar, yenge hanım bin bir suratla sadece bir meyve suyu getiriyor. O sırada hocanın oğlu geliyor misafirlere bir hoş geldiniz bile demeden, salonun bir köşesine çekilip, bir konserve, bir de kola açıp yiyip içip gidiyor. Evde ne Atatürk'le alakalı bir şey, ne de Türk'e yakışır bir hareket var...

Ertesi gün hava alanına giderken: "Eve gittiniz mi?" diye sordum. "Ankara'ya geleli yirmi dört saat bile olmadı, ama iyi bir roman yazacak kadar malumata sahip oldum. Evinde biraz oturduk, nelere şahit olduk bir bilsen... Sonra kendisine sizin evinize de gittiğimizi söyleyip, ikisini karşılaştırdıktan sonra: 'Kusura bakmayın ama siz mi Atatürk düşmanısınız, yoksa onlar mı?' diye bir de soru sordum; dedi."

Anladığım kadarı ile Osman Ziya amcamın bir akşam canı sıkılmış, hatıraları düşünürken bunlar karşısına çıkmış ve unutulmasın diye bunları yazıp babama fakslamış. Ben de iyi biliyorum ki babam böyle şeyleri köşesine pek taşımak istemez, onun için ben de abra kadabra yapıp kaşla göz arasında Çitlenbik Köşesine taşıdım. Aferin bana...

Gerçek Sakarlar

Kur'an-ı Kerimde şöyle buyuruluyor: "Kuşkusuz o Sekar Cehennemi, büyük belâlardan biridir. ...Her nefis kendi kazancına bağlıdır. Ancak amel defteri sağ tarafından verilenler hariç. Onlar cennettedirler. Suçluların durumunu sorup dururlar: 'Nedir sizi Sekar'a sokan?' diye. Suçlular der ki: 'Biz namaz kılanlardan değildik. Yoksula da yedirmezdik. Boş şeylere dalanlarla dalar giderdik. Ceza gününü yalanlardık. Nihayet bize ölüm gelip çattı.' Artık onlara şefaatçilerin şefaati fayda vermez. Şimdi o Kur'an'dan yüz çevirirlerken ne mazeretleri var. Sanki onlar ürkmüş yaban eşekleri. Arslandan kaçmaktalar. Hayır, onlardan her biri kendisine açılmış sayfalar verilmesini istiyor. Yok, yok onlar âhiretten korkmuyorlar." (Müddessir suresi, 35-53)

Bir de bana sakar diyorlar. Hatta büyük cevşen büyüklüğünde sakarlık muskası yaptırıp boynuma takmaya çalışanlar bile var. Hâlbuki ayetler gerçek sakarların özelliklerini nasıl anlatıyor. Bakın bu hususta Kıyame suresinde ibretli ifadeler vardır:

"Nice suratlar vardır, o gün asılır. Belini kıran darbeyi yediğini hisseder. Hayır, hayır! Ne zaman ki, can boğaza gelir. Can çekişenin yanındakiler: 'Bunu iyileştiren, kurtaran yok mu?' der. Artık ayrılık vaktinin geldiğini kendisi de anlar. Bacağı bacağına dolaşır, ölüm acısıyla kıvranır. O gün sevkiyat, doğru Rabbinin divanına olur! Ne dini tasdik eder, ne namaz kılardı. Hep hakkı yalan sayıp ona sırtını dönerdi. Bir de yaptığından memnun olarak, çalımlı çalımlı kendi taraftarlarının yanına varırdı. Yazık sana yazık! Yazık ki sana ne yazık! İnsan başıboş bırakılacağını mı sanır?" (Kıyame suresi, 24-36)

Gönül Taht-ı Hudâdır

Kaç kez tecrübe ettimse yanılmadım. Ne zaman imtihandan önce, arkadaşlarıma imtihan olacağımız dersle ilgili olarak yardım edersem kesinlikle notlarım yüksek gelir ve birçok kolaylık görürüm.

Babamın yanına ikide bir uğrayan birisi vardı. Sonradan anladım ki hanımı ile arasında bir problem var. Babam bunların arasını bulmak için çok uğraştı. Baktı olacağı yok, bunları kendi hallerine bıraktı. Ama o amcaya son bir nasihatı da unutmadı. Sanırım şöyle demişti: "Sen, aşk-ı mecazi tokadı yiyorsun. Allah insan kalbinin içini kendisi için taht yapmıştır. Oraya başkasının girmesine razı olmaz. Kalbe başka şeylerin girmesine imkân tanıyanlara Allah darılır ve onlara maksatlarının aksiyle tokat vurur. Sen bütün güzel işlerini, iyi hizmetlerini bırakıp, seni parmağında oynatan birisinin peşine düştün. İşte şimdi de böyle çekiyorsun. Hâlbuki sen sana düşeni yaptıktan sonra; fedakârlık liyâkatını kaybetmiş olan bu kadını kendi hâline bırakıp, eskiden gece gündüz koşturduğun gibi hayır hizmetlerine koştursaydın, Allah, ya

onun kalbini yumuşatıp düzeltecekti ya da senin gönül bağını ondan kesip daha hayırlısını sana nasip ederek seni mükâfatlandıracaktı. Şimdi ne oldu? Kaç senedir eline ne geçti?" dedi.

Bunları söylemek benim gibi bir bücüre düşmez ama ne yapalım: "Akıl yaşta değil, baştadır."

Mankurt Olmak İstemiyoruz

Cengiz Aytmatov amcam anlatıyor.

-Konferans vermek için bir ülkede bulunuyordum. Uçaktan indikten sonra kalacağım otele gittim. Çıkıp odama yerleştim. Biraz dinlenmek için uzanmıştım ki odada bulunan telefon çaldı.

-Buyurun kimsiniz? dedim.

Karşıdaki ses:

-Beyaz Gemi'de kaybolan çocuk! Dedi ve ekledi:

-Sizi lobide bekliyoruz.

Heyecanlanmıştım. Hemen aşağı indim. Baktım ki otuz tane Kırgız genci… Otuz gencin arasından, gözleri çakmak çakmak bakan gence yönelerek:

-Bana telefon eden sen miydin? diye sordum.

-Evet bendim baba! Dedi…

İşte bu gençler mankurtluğu kabul etmeyen ve kendi özlerini ve köklerini koruyan gençlerdi.

Şimdi diyeceksiniz ki Abdurrahman bunu neden anlattı. Bakın bunu neden anlattığımı da Aytmatov amcamdan dinleyelim. Bu hadiseyi anlattıktan sonra dedi ki:

-Geldiğim ülke Türkiye, davet edildiğim konferans da işte bu konferans; Avrupa Birliği ve Türkiye konferansı. Biz bu toplantıda, Türkiye'nin Avrupa Birliğine girmesinin yerinde bir karar olup olmadığı konusunda bilim ve siyaset adamlarını dinledik. Evet, ben de Türkiye'nin Avrupa Birliğine girmesini istiyorum. Fakat mankurtlaşarak, benliğini kaybederek değil; kendi özü ve rengiyle, Avrupa'daki yerini almasını istiyorum.

Patrick ve Ailesi Nasıl Müslüman Olmuş

Sinan Musabaşoğlu amcam babama bir eposta geçmiş... Masanın üzerindeki bu yazıya bir göz attım. Tam bana göre... Hemen kaleme sarılıp bu yazıyı sizlere göndermek için kolları sıvadım yazı şöyleydi:

"Patrick de Biscchop, Belçika'nın Bizlen kasabasında ikamet etmektedir. Ardennen dağlarında inen bir Nur rehberliğinde İslam'ı tanımış. Olay şöyle gelişmiştir: Daha önce kendisi Winterslag kömür ocağında Türklerle beraber çalışıyormuş. İslam'ı onlardan duymuş. Ama iyi bir örnek ile karşılaşamamıştı. Patrick iki bin yılında oğlu Dimitri ile Ardennen dağına balık tutmaya gitmişti. Balık tutarlarken arkalarında kalan bir tepe adeta sürüklercesine baba ve oğlu kendisine çekiyormuş. Balık tutmayı bırakan baba-oğul tepeye çıkmışlar.

O sırada Güneş batmaktaymış, tepeden Güneşin batışını seyrederken tam o anda Güneş bir nur hâlesi ile kuşatılmış. Böyle bir hâle içinde kalan Güneşin üzerinde Arapça olduğunu düşündükleri bir yazı görmüşler. Eve dönmüşler. Patrick,

komşuları Nadide Canhilal'den Kur'an-ı Kerim istemiş. Kur'an-ı Kerimi açtığında Besmele ile karşılaşmış, bu yazının Güneş üzerinde gördüğü yazı ile aynı olduğunu söyleyip Müslüman olmaya karar vermiş. Aynı günün akşamı, akşam yemeğinde sofrada domuz eti varmış. Sofraya oturmuşlar, yemek için ağzına bir parça et almış ancak iradesi dışında eti ağzından fırlatmış. O günün gecesinde ve sonraki gecelerde sürekli rüyalarında çölde deveyle gidiyor, güneşe doğru yöneliyormuş. Bir keresinde kendisini bir zeytin ağacının altında görmüş. Bembeyaz, nurani yüzlü biri, kendisini dağa çağırmış. Dağa çıktığında o zat kaybolmuş. Sonra çok güçlü bir nur görmüş ve onun etkisiyle yere düşmüş. Bir el onu tutup ayağa kaldırmış. Daha sonra hiç tanımadığı çok kalabalık bir grup ile karşılaşmış, onlarla konuşmuş. Ardından kalabalık dağılmış. Nuranî zat yanında kalmış. Yakında bir köy varmış, o zat kendisine: "O köye git ve onlara yemek ver." demiş. Patrick gidip köydekilere yemek vermiş ve zeytinin altına dönmüş. O nurani zat tekrar kaybolmuş. Patrick, maden ocağı günlerinden kalan, yarım kalmış bilgileri tamamlayıp İbrahim adını alarak İslam'ı kabul etmiş.

Patrick'in, on dört yaşındaki oğlu Dimitri, babası ile Ardennen dağlarından eve döndüğü akşam, saat onda Güneşin önüne geldiğini ve etrafı aydınlattığını görmüş. Müteakip gecelerde önceden hiç duymadığı halde, rüyasında Kur'an okunduğunu, Kelime-i Şehadet getirildiğini duymaya

ve geceleri Güneş görmeye devam etmiş. Rüyasında beyaz giysili nurani bir zat ve camiler minareler görmüş. O günlerde hastalanmış. Halim Şentürk isimli bir Türk kendisine dua etmiş. Allah'ın izniyle şifa bulmuş. Bundan sonra İsmail adını alarak Müslüman olmaya karar vermiş. İsmail müteakip gecelerde dinlemek için Kur'an cd'si almış, onu dinleyerek uyumuş. Şarkı cd'leri stop ederken, Kur'an cd'si sabaha kadar çalmaya devam etmiş. Jeannine, İbrahim'in eşi, kocasının ve oğlunun Müslüman olduğunu görünce merakla onları izlemiş. Müslüman olduktan sonra, kocasının ve oğlunun son derece pozitif bir yaşantıya ve mutlu bir kişiliğe büründüklerini görünce, o da Meryem adını alarak İslamiyet'i seçmiş…

Merak Etme Seni Bulurlar

Zaman'ın Avrupa'daki son kampanyası münasebetiyle, pek çok şey duydum. Pazar günü Rotterdam'da idim. Bir, Zaman gönüllümüz, abone yapmak için Belçika sınırındaki bir köye, gitmek ister. Orada tanıdığı bulunan bir arkadaşı ile anlaşırlar. Fakat arkadaşın, bir işi çıkar kendisi gelemez ama köydeki tanıdığının adını ve adresini verir. Gönüllü arkadaş adamın yanına varır ve arkadaşının selamını ilettikten sonra meseleyi anlatır: "Hadi beraber abone yapmaya çıkalım." der. Ancak adam: "Ben böyle bir şey yapamam" diyerek bu teklifi reddeder. Gönüllü arkadaş da yalnız başına, abone yapmak üzere çevredeki Türkleri aramaya başlar. Abone için dolaşırken bir vatandaşımızla karşılaşır. Ona, kendisinin buraya, Zaman gazetesini tanıtmak ve abone yapmak için geldiğini söyler. Adam: "Allah! Allah! Kardeşim siz bizim dün akşam kardeşimle konuştuklarımızı hemen nereden duydunuz da bu gün karşıma çıktınız!" der. Sonra izah eder: "Dün akşam Kayseri'den kardeşim aradı. 'Bak ben Zaman gazetesine abone ol-

dum okuyorum. Hediye olarak verdiği kitapları da okuyorum çok istifade ediyorum. Sen de bu gazetiyi bul ve abone ol.' dedi. Ben de ona: 'Ben çok kenarda, köşede bir köyde yaşıyorum. Onları nereden bulayım?' dedim. Ben böyle deyince kardeşim: 'Sen merak etme, onlar gelirler ve seni bulurlar' dedi. Daha akşam konuştuk şimdi sen hemen karşıma çıktın, beni hemen abone yap. Sonra da gidip başka tanıdıkları abone yapalım." der.

Babama Hollanda'da: "E. Abdurrahman'ın köşesinden öğrendiğimiz üzere, sabahları 889 Bismillahil- Fettah ismini okuyup yollara çıkıyoruz, gerçekten kapılar açılıyor ama çok kişi abone olmuyor" derler. O zaman babam: "Siz herhalde sadece kapıların açılmasına niyet edip okuyorsunuz. Kafaların ve kalplerin de açılması için niyet edin ki muvaffak olasınız." der.

Bu arada o kadar çok müjdeli, işaretli ve beşaretli rüyalar görülmüş ki gelen mektup ve epostalara burada çok yer vermeyi, bu gayretlerin birer destekleyicisi olarak görüyor ve manevî teyidâtlar nevinden sayıyor. Cenab-ı Hak hepsini hayırlara çıkarsın. Cenab-ı Hak hepinizden razı olsun.

Namaz...

Bediüzzaman dedem çok genç yaşta, siyasîlere ve idarecilere nasihatta bulunurmuş. Ama bazıları bundan rahatsız olurmuş. Bu nasihatlerden rahatsızlık duyanlardan biri de Mardin Mutasarrıfı imiş. Bu Mutasarrıfın emri ile Bediüzzaman'ı elleri bağlı olarak Bitlis'e sürgüne göndermişler. Yolda namaz vakti gelmiş. Bediüzzaman jandarmalardan ellerinin çözülmesini istemiş. Jandarmalar bu teklifi kabul etmeyince, demir kelepçeleri bir mendil gibi açarak jandarmaların önüne atmış. Jandarmalar bu hali keramet sayıp hayretler içinde kalmışlar. Ve ona: "Biz şimdiye kadar muhafızınız idik, bundan sonra hizmetçiniziz." demişler. Birgün kendisine bu husus sorulduğunda: "Kelepçelerin nasıl açıldığını ben de bilmem. Fakat bu olsa olsa namazın kerametidir." demiş.

Koca Yusuf amcamla babam, karlı bir kurban bayramında İsmail Mutlu amcamın memleketi olan Kayseri'den otobüse binerler. İkindi namazının vakti geçmek üzeredir. Abdestleri de vardır ama şoför iki rekâtlık seferî namaz için bile durmayı kabul

etmemektedir. "Ya Rabbi bize bir kolaylık göster." diye çok ciddi dua ederler. Biraz sonra bir arıza sebebiyle araba durur. Hemen karların üzerine seccadelerini serip namazlarını kılarlar. Onlar namazlarını kılana kadar da otobüsün arızası giderilir.

Merhum Hacı Kemal amcamın "Ekspres Durmaz" hikâyesi meşhurdur. Hani Hacı amcam namaz müsadesi isteyince şoför: "Kardeşim bu herhangi bir otobüs değil. Bu ekspres, durmaz." dedikten biraz sonra tekeri patlayan araba...

Namaz, insanın acizliğini fakirliğini anlayıp hayret ve muhabbetle secdeye kapanmasıdır. Bunu duya duya ve doya doya yapanlar her şeylerini Allah'a mâl edenlerdir. Sen her şeyini Allah'a verince, Allah da her şeyi senin imdadına gönderir. Ondan izinsiz bir yıldız kayar mı? Bir yaprak dalından düşer mi? Bir zerre hareket edebilir mi? Hayır... İçinde bulunduğumuz şartları kim yaratır? Onun emir ve izni olmadan hiçbir şey olamaz.

Şimdi siz, bütün samimiyetinizle Ona ibadet etme arzusu ile kıvranacaksınız, şartları zorlayacaksınız da o sizin durumunuzdan haberdar olmayacak? Olunca halinizi sormayacak? Sorunca da o güzel arzunuzu yerine getirmeyecek? Evet bizler sıradan insanlar olabiliriz... Biz kim, keramete mazhar olmak kim, diyebiliriz. Ama unutmayalım hususi durumlarda kerametvarî şeyleri yaratan Allah'tır…

Para, Elma ve İncil

Babamın köyünde çocuklar doğduğu zaman güya yastıklarının altına cüzdan koyarlarmış. Yakın köy Hacı Kebir'de doğan çocukların yastıklarının altına da Kur'an koyarlarmış. Yeşildere köyündekiler ise erik koyarlarmış. Bizimkiler cambaz yani ticaret ehli olsun diye, Hacı Kebirliler hafız olsun diye, Yeşildereliler de erik yetiştirsinler diye bunu yaparlarmış. Yusuf dedem ticaret ehliymiş. Babam da ona özenerek ticarete atılmış ama iflas etmiş. Çünkü babamın işi okumakmış. Kader öyle takdir etmiş. Benim, Hacı Yusuf dedeme benzediğim söylenir.

Babam, Türkiye'den bu dönüşünde, hoş sohbet birisiyle yolculuk yapmış. Yol arkadaşı, Fransız'ın birisi şöyle diyor diyerek başlamış anlatmaya: "Oğlumun önüne; para, elma ve İncil koydum. Parayı seçerse tüccar yapacaktım. Elmayı tercih ederse onun için büyük bir elma çiftliği kuracaktım. İncil'i seçmesi durumunda da onu papaz okuluna gönderecektim. Bizimki ne yaptı dersiniz? Parayı cebine koydu, elmayı ağzına attı ve İncil'in üzerine oturdu... Anladım ki bu politikacı olacak, haydi diyerek onu siyasetçilerin içine attım."

Tevafuk

New York'ta acayip giyimli "Zenci İbranîler" diye bir grup görmüştüm. Kendilerine "İsrail'in oğulları" diyen bu zencilerin, ellerindeki sembolik kılıçlara bir mana verememiştim. 1979'da yirmi üç yaşında Müslüman olmuş Amerikalı Hanan teyzenin hikâyesi imdadıma yetişti: "Boşanmış iki çocuklu bir anne ve üniversite öğrencisiydim. Cumartesi gecesi gece kulüplerinden birinde, kendilerinin İbranîler olduğunu söyleyen zencilerle karşılaştım. İtikatlarını insanlara anlatmak için böyle yerlere geldiklerini söylüyorlardı. Ama sigara içip, uyuşturucu kullanıyorlardı. Kendilerinin Hz. İbrahim oğlu ile alâkalarını Allah tarafından seçilen gerçek vâris olduklarını, gerçek dinin de kendi dinleri olduğunu iddia ediyorlardı. Benim annem de Yehova şahitlerindendi. Ben de Tevrat'ın Tekvin bölümünü okumuştum. Onun için gelecek Cumartesi günü bu meseleyi araştırıp geleceğimi ve işin doğrusunu kendilerine anlatacağımı küstah bir eda ile söyledim.

Gerçekten araştırmaya başladım ama Tevrat'ı bulamadım. Aklıma Kur'an geldi ama gittiğim kü-

tüphanelerde onu da bulamadım. Kız kardeşimin bir Müslüman arkadaşı vardı, ondan istedim. O, verdi. İngilizce mealiyle Kur'an ayetlerini okuyor, düşünüyor ve ağlıyordum. Evet, tekrar tekrar okuyor ve ağlıyordum. Bu nasıl bir Kitaptı böyle? Sanki bir şeyler umulmadık şekilde karşıma çıkmış gibiydi. Bakara suresinin 122-141. âyetlerine gelince cevabımı buldum. Hz. İbrahim'in oğlu İsmail ve Hz. İbrahim'in ikinci hanımı Hacer'e dair bir şeyler kendilerine İbrani diyen bu insanların gözünden kaçmış gibiydi. Söz verdiğim üzere Cumartesi günü aynı gece kulubüne gidip onları buldum. Kurban edilecek olanın İsmail olduğunu, annesinin de Hacer olduğunu söyledim ama onlar kabul etmediler. Onları ikna etmeyi becerecek durumda değildim. Ben sözümde durmuştum. Oradan ayrıldım. Ben kendi inancımı bulmuştum. Şimdi Müslümanları arıyordum. Kapı kapı dolaşarak İslam'ı anlatan bir gazete satan iki kişi vardı. Bu iki kardeş Müslüman olabilir diye düşündüm. Ama ırkçı zencilerden olmalarından çekindim. Ama bu iki kardeşi biraz gözledikten sonra bunların farklı olduklarını anladım. Birkaç gün sonra bunlardan, ismi İsmail olanı kapımı çaldı, gazete satın alıp almayacağımı sordu. Ona elimdeki İngilizce Kur'an mealini gösterdim. 'Evet, ben de Müslümanım.' dedi. 'İslam milletinden mi?' dedim. 'Hayır. Gerçi önceden onlardandım ama baktım. Onlar ırkçı bir yola kaydılar ayrıldım. Şimdi gerçek İslam'ı yaşıyorum.' dedi. 'Beni toplandığınız yere götür.' dedim. İsmail,

çok mutlu oldu.

Ertesi salı beni bir mescide götürdü. Mesciddeki dinî öğretim programından sonra kelime-i şehâdet getirdim. Okuduğum o Kur'an meali hâlâ yanımda. Hâlâ da onu aksatmadan okumak bana zevk veriyor. İslamiyete şu veya bu seviyede ilgisini ifade eden kimi görürsem ona Kur'an meali hediye etmekten bilhassa zevk alıyorum. Duam o ki, Allah, bu dinin hakikatını arayanlara yol göstermeye devam etsin."

Dikkat edilirse Kur'an-ı Kerim, kendi kendine kalplere girecek bir yol buluyor. Mühim olan onun bir şekilde onu arayanlara ulaştırılmasıdır. İşte bakınız Hanan Abdüllatif teyze hem boşanmış, hem iki çocuğu var, hem üniversite öğrencisi, hem daha yirmi üç yaşında hem de gece kulubünde tanıştığı 'Siyahî İbraniler' gibi, sigara ve uyuşturucu kullananlar vesilesiyle Kur'an-ı Kerime ulaşıyor!

O'na Yönelmek

İslam'ı ilk defa Trinidad'lı bir arkadaşından duyan Sheraka Bolden, ilk zamanlar sırf tartışmayı kazanabilmek için İslam mevzuunda Müslüman arkadaşları ile tartışırken zamanla kalbi İslamiyet'e açıldı. Zaten küçük yaşta kafası karışınca şöyle dua etmişti: "Allah'ım beni duyuyorsun, Sen buradasın, lütfen doğru dini bulmama yardım et. Bana ancak Sen rehberlik edersin."

Bu uzun yolu Sheraka şöyle anlatıyor: "Budizm, Taoizm ve benzeri, dünyadaki bütün önde gelen dinleri araştırdım. Sadece araştırıyordum, öğreniyordum; herhangi birinin mensubu olmayı düşünmüyordum. 'Bu dinleri değerli yapan nedir?' diye sorular sorup araştırıyordum. Aldığım cevapların hiçbiri beni tatmin etmiyordu. Henüz İslam'ı, diğer dinleri araştırdığım kadar araştırmadığım halde, bazı Müslüman arkadaşlarımla 'İslam'da Kadın' üzerine konuştuğumuz bir sırada, hemen orada kalbime huzur doğmuştu. İslam'ı kabul etmem hiç ama hiç zor olmadı. Hatta 'Kabul etmeli miyim, yoksa etmemeli miyim? gibi şeyleri bile hiç

düşünmedim. Hemen oracıkta, aniden içimden geldi. Yani İslam orada beni bekliyordu. Ben o sonsuz huzur kaynağının içine hasretle ve koşarak girdim elhamdülillah. İlk değişen şey eski arkadaşlarım oldu. Aniden hepsi de kaybolup gitti. İçmiyordum, eskiden yaptığım gibi partilere gitmiyordum. Bu sebeple artık onlarla aramızda ortak bir zemin kalmamıştı. Eğer kalbinizde ve ruhunuzda huzur varsa, insanların sizi bırakıp gitmesi önemli değil. Önemli olan Allah'ın dostluğudur. Zaten ben de yeni arkadaşlar edinmeye başlamıştım. Ama annem benim Müslüman olmamı kabullenemedi. Ailemin geri kalan kısmı da aynı tepkiyi gösterdi. Aslında o kadar da önemli değildi. Çünkü artık iman benim kalbimdeydi. Bu harika bir şeydi...

Kalbimdeki iman beni rahatlatıyor, bunu biliyorum. Benim namaz kılabilmem Allah'ın bana bir lütfu. Bazan namazı kaçırdığımda kendimi çok boş ve manasız hissediyorum, manevî dünyam da bundan olumsuz etkileniyor ve: 'Aman Allah'ım hemen namaz kılmam gerek!' diyorum. Namaz, Allah ve kul arasındaki en güzel bağ, bundan daha gerçek bir şey olamaz herhalde, kelimelere sığdıramıyorum. Zekât veren kişi, insanlara yardım ederken aynı zamanda kendine de yardım etmiş oluyor bence. Kur'an dinlemek için de her akşam Kur'an'ın okunduğu yerlerde bulunuyorum. Kur'an'ı dinlemek çok huzur veriyor bana. Kur'an okumadığım gün yok gibi. Kur'an ayetleri harika... Bence din hem sosyal hem de ferdidir. Eğer insan-

lara İslamiyet'i anlatma fırsatım olsaydı, onlara Allah'ın ne kadar büyük bir kudret sahibi olduğunu anlatmak isterdim. Sonra onların gözlerini açmaya çalışır, 'Etrafınıza bakın, İslamiyet'i bilmediğiniz sürece çevrenizde gördüğünüz şeylerin hiçbirinin tadına varamazsınız.' derdim. Onlara etrafındaki güzelliklere, insanlara bakmalarını söylerdim. Daha sonra da konuşmaya başlardım ve İslamiyet'in örtülemez güzelliklerini tek tek onlara anlatırdım. Kendini alkol ve uyuşturucuya vermiş pek çok insan tanıyorum. Bunlar alkol ve uyuşturucuyu, kendilerini rahatlattığından değil içlerindeki boşluktan dolayı içiyorlar. Gerçeği bulduğumuz zaman ki İslam, gerçeğin ta kendisidir, her şey otomatik olarak değişiyor. İçinize hemen huzur ve sevinç doluyor. Bu mutluluk ve neşe sizi yaratanın kim olduğunu anlamanıza yardım ediyor. Galiba herkes de bunu arıyor. Ne mutlu onu bulanlara!

Sheraka ablama, dünya ve ahirette mutluluklar diliyorum.

Duanın Gücü

Dua ve iyileşme araştırmaları üzerinde çalışan Dr. Larry Dossey'e sormuşlar: "Hasta bir kişi için ne kadar sıklıkla ve ne kadar zaman dua edilmeli?" Dr. Dossey: "Bunun kaidesi yok. Tesiri belirleyen, duanın müddeti ve sıklığı değil, kalitesi. Bana göre, dua eden kişinin samimiyeti ve şefkati en önemli belirleyici. Kelimelerin kalpten geliyor olması önemli." Dr. Dossey, uzaktan dua ile iyileşmelerin birtakım enerjilerle, manyetik dalgalanma tesirleriyle izah edilemeyeceğinin de altını çiziyor: "Burada dua edenden dua edilene bir enerji yayıldığını falan söyleyemeyiz. Burada başka bir şey var; kesinlikle arzî olmayan, semavî birşey var!" diyor.

Aynı şekilde Dr. Dossey, duadan çiçeklerin bile nasip aldığını söylüyor: "Duanın tesirinin araştırıldığı çalışmalarda, kendisine dua edilen kimse, kendisine dua edilenin varlığını da kendisine dua edildiğini de bilmiyor. Ayrıca bu çeşit 'uzaktan dua etme' deneyleri sadece insanlarda değil, hayvanlarda, bitkilerde ve hatta birtakım biyokimyevî reaksiyonlar üzerinde de yapıldı ve aynı netice alındı."

Çiçeklerin bile istifade ettiği duadan, bütün sevdiklerimizi nasiplendirmek için bir dua listesi yapalım ve onlar için Erhamürrâhimîn olan Cenab-ı Hakk'a en içli hislerle dua edelim.

Benim mübarek amcam anlatmıştı: "Bir vakıf kuracak, eğitim hizmeti verecektik ama çevremizde imkân sahipleri yoktu. Onun için şehrimizin ileri gelenlerinden on yedi kişinin isim listesini yapıp, onlar için dua etmeye başlamıştım. Ama onlara bir türlü ulaşamıyordum. Bir gün arkadaşlarımızdan birisinin bir yakınının vefatı münasebetiyle evlerine gitmiştim. Tanımadığım birçok insan vardı. Dinî bir sohbete başladım. Baktım birkaç kişi ayakkabılarını ellerine alıp gitmeye hazırlanıyor. Tam o sırada cereyanlar kesildi. Ben konuşmama devam ettim. Yarım saat sonra cereyanlar gelince baktım ayakkabısı elinde olan birisi onları yerine koyup yanıma geldi. "Tanışalım hocam" dedi. İsmini söyleyince, bu zatın, dua listemin başına koyduğum kişi olduğunu anladım. Sonra onunla beraber diğer on altı kişiye ulaştık. Elhamdülillah çok güzel eğitim hizmetlerini beraberce yürütmeye gayret ettik."

Haydi, şimdi akıl defterimizi açıp bazı isimler ilave edip duaya başlayalım.

Secdeli Cenaze Namazı

Yusuf Pekmezci amcamın Allah rahmet eylesin muzip bir amcası vardı. Gençliğinde yani köylerin imamsız kaldığı bir dönemde bir arkadaşı ile kendi köylerinden ayrılıp bir iş bulmak için yabana gidiyorlar. Fakat bir iş bulamıyorlar. Yayan olarak köylerine dönerken yörüklere rastlıyorlar. Yörükler, üç gündür cenazelerini yıkayıp, kefenleyecek, cenaze namazını kıldıracak bir hoca aramakta imişler. Dertlerini anlatınca bizimkiler, biz bu işi yaparız diyorlar. Pekmezci'nin amcası bir şeyler biliyor fakat öbürünün o tarakta pek bezi yok. Amca, arkadaşına tarif ediyor. "İstersen müezzinlik yap" diyor. O: "O iş sesli, yapamam. Ama namaz sessiz, onu yaparım." diyor. Pekmezci amcanın amcası: "Allah için namaza..." deyip müezzinliğe başlıyor. Öteki de: "Allahü Ekber" deyip namaza duruyor. Fakat cenaze namazı olduğunu unutup: "Allahü Ekber" diyerek cemaati önce rukua, sonra da secdeye götürüyor. Namazdan sonra Yörükler: "Biz, hiç böyle bir cenaze namazı görmedik." diyorlar. Pekmezci'nin amcası hemen atılıyor: "Dediğiniz

doğru, cenaze namazı ayakta kılınır ama bu üç gün beklemiş. Onun için arkadaş, rukua ve secdeye gitmek zorunda kaldı." diyerek, yanlışlarını, başka bir yanlışla mazur göstermeye çalışıyor.

Prof. Dr. Cihan Okuyucu hocamız: "Göz Hakkı Gönül Armağanı" isimli kitabında, hatıralarını anlatırken diyor ki: "Başkırt- Ufa Radyosunun Türkçe kısmında çalışan ev sahibimiz naklediyor: 'Bir keresinde radyodaki vaazdan sonra, spiker bir ilahî anonsu yapıyor... Sonra ne verilse beğenirsiniz? Bir Ferdi Tayfur parçası…' Türkiye'den geldiği ve yanık bir havası olduğu için zavallı programcı onu dini muhtevalı bir parça sanmış. Diğer bir trajikomik hadise de şöyle; Ayrat ismindeki yaşlıca bir komşuları, bizimkilerden namazın kılınışını öğreniyor. Birgün köylerinde cenaze namazı kıldırılacak oluyor. İmam yok, imamete bizim yaşlı amca geçiyor ve çamurlu zeminde yata kalka cemaate namaz kıldırıyor.

Ne olur amcalar her şeyi doğru ve sağlam olarak öğrenelim... Yoksa meşhur söz: "Yarım doktor candan, yarım hoca dinden." edermiş.

Ebu Cehil Taktiği

Gurur ve kibir insanı ne hâle getiriyor, bununla ilgili olarak şu tarihî hâdiseye bakalım da ders alalım...

Velid bin Muğîre, Peygamberimizin (s.a.s.) yanına gelmiş, Kur'an dinlemiş ve tesirinde kalmış. Kalkıp Mahzum Oğullarına varmış: "Vallahi, Muhammed'den az önce bir söz dinledim; ne insan sözü, ne de cin sözü. Onun bir tatlılığı var, bir hoşluğu var. Yukarısı meyveli, aşağısı bolluk, zemini bol sulu. O kesinlikle üste çıkar, onun üstüne çıkılmaz." demiş. Buna karşı Kureyş: "Velid sapıttı. Vallahi bütün Kureyş sapacaktır." demişler.

Muğîre'nin sözlerini işiten Ebu Cehil: "Ben, onun hakkından gelirim." diyerek kalkıp kederli kederli amcasının yanına gelmiş: "Ey amca, demiş, kavmin sana vermek için mal topluyor. Çünkü sen Muhammed'den bir şey elde etmek için onun yanına gidiyormuşsun." demiş. Bunun üzerine Velid: "Kureyş bilir ki ben onların malca en zenginleriyim." Ebu Cehil demiş ki: "O halde onun hakkında bir söz söyle de kavmin işitsin, senin onu

sevmediğini, inkâr ettiğini anlasınlar. Velid: "Ne diyeyim, içinizde şiiri, mısraları kafiyeli kısa vezinli nazmı, kasideyi ve cin şiirlerini benden iyi bileniniz yoktur. Onun söylediği, bunların hiçbirine benzemiyor ki!" Ebu cehil: "Yok mutlaka bir şey söylemelisin." deyince kalkıp kavminin toplandığı yere varmış. "Siz, demiş 'Muhammed mecnun,' diyorsunuz. Onu kimseyi boğarken gördünüz mü? 'Kâhin' diyorsunuz. Hiç kâhinlik yaparken gördünüz mü? 'Şair' diyorsunuz. Hiç şiir ile uğraşırken, şiir söylerken gördünüz mü? 'Yalancı' diyorsunuz. Hiç yalanını yakaladınız mı?" Bunlara cevap olarak "Hayır!" demişler, sonra da: "Peki ama o nedir? diye sormuşlar. Velid: "Durun düşüneyim." demiş. Düşünmüş, düşünmüş: "Bu öğretilegelen tesirli bir sihirdir; bu, sadece bir insan sözüdür." demiş.

Onun bu sözleri Kureyşlilerin hoşuna gitmiş, bir alkıştır kopmuş... Alkışlarla dağılmışlar. Müfessir Âlûsi bunu, Ruh'ul-Meânî isimli tefsirinde anlatıyor. Bu hususta Müddesir suresinde şöyle buyurulmaktadır: "Ey örtüye bürünen! Ayağa kalk ve insanları uyar. Rabbinin büyüklüğünü an. Elbiseni temiz tut, maddî-manevî kirlerden arın. Pis ve murdar olan her şeyden kaçın. Verdiğini çok bularak minnet etme! Rabbinin yolunda sabret. Sur'a üflendiği gün... Doğrusu, o çok çetin bir gün! Kâfirlere hiç kolay olmayan bir gün. Mal ve ailesiz, tek olarak yarattığım, servet ve etrafında dolaşan oğullar verdiğim, her türlü imkânı önüne serdiğim, o adamın hakkından gelmeyi sen Bana bırak! Hâlâ da açgözlülükle

imkânlarını daha da artırmama hevesleniyor. Hiç heveslenmesin! Çünkü o Bizim ayetlerimize karşı inatçı kesildi. Ben de onu sarp mı sarp bir yokuşa sardıracağım. O düşündü, ölçtü, biçti... Kahrolası, nasıl da ölçtü biçti! Hay kahrolası! Nasıl da ölçtü biçti! Sonra baktı... Derken suratını astı, kaşlarını çattı. Sonra da sırtını döndü, kibrinden kabardı, arkasına bakmadan çekip gitti. 'Bu, dedi, öğretilegelen tesirli bir sihirdir. Bu bir insan sözünden başka bir şey değildir.' Ben de onu sekar cehennemine atacağım. Bir bilsen sekar nedir? O, içine atılanı yer, bitirir. Yine de bırakmaz, eski haline çevirip bu işi tekrar eder. Sürekli olarak derileri kavurur. Üzerinde on dokuz görevli vardır." (Müddessir suresi, 1-30)

Bir Rüya ve Düşündürdükleri

Babam Frankfurt'tan Etiyopya'ya giderken not defterine bir şeyler karalamış. Şimdi onları sizlere aktarmaya çalışacağım:

Sakın ha, gözün olmasın şunlarda;
Kasa, masa, nisa
Yoksa biner başına
Büyük bir dert ve bir tasa
Yoktur sözümüz kimseye hâşâ
Hüsn-ü zan ederiz daima
Ama sen onlara
Hele bir dokun da
Nasıl dövündüklerini gör
Bin bir ızdırapla...

Babamın bu sözleri bana başka bir şey hatırlattı, size de anlatayım. Kurbağacı lâkabı ile maruf Arif amcam, babama bir rüya anlatmış: "Rüyamda bazı arkadaşlar yanıma gelip: 'Çok zengin bir adam var... Hayır ve hasenat işlerine çok büyük yardımlar yapmak istiyor. Fakat bir şartı var. Adamın güzelliği dillere destan bir kızı var. Onu seninle evlendirmek istiyor.' dediler. Ben: "Olur mu hiç, ben evliyim..." de-

dim. Onlar: 'Ama bu çok büyük hayır. Yengeye söyle, böyle bir şeye o izin verir.' dediler. Gittim, durumu hanıma anlattım. Onu ikna ettim. Sonra o zenginin konağına gittim. O zatla görüştüm. Kızı da oradayıdı fakat arkası dönük olarak oturuyordu. Birden bize doğru dönünce baktım ki, neredeyse iki yüz kilo, fil gibi bir yaratık... Bir felaketle karşı karşıya idim. Kaçmak istedim ama adam mafya imiş, her tarafım silahlı adamlarla çevrili idi. Kendimi pencereden atmaktan başka çarem yoktu. Onun için pencereye doğru yöneldim, tam kendimi aşağıya atacaktım ki birden rüyadan uyandım. Her halde bağırdım ki hanım da uyandı... Rüyamı anlatamadım.

Sabah her işi bir tarafa bırakıp doğruca bu rüyayı en doğru şekilde yoracağına inandığım bir zata gittim. Salona girdim etrafında başka insanlar da vardı. Rüyamı anlatmaya başladım. Dikkatlice dinledikten sonra: 'Siz, safi kalpli bir insansınız. Bu rüyanın sizinle bir alâkası yok. Ama bu işe yani ikinci evliliğe heves edenlere burada bir ders bir ibret var. İşte o cazip görünen meselenin aslı, senin gördüğün gibi hayatı işkenceye çevirecek bir şeydir..." dedi. Ondan sonra bu tabiri dinlemekte olanlardan birisine dönerek: 'İşte gerçek bu!' dedi ve oturduğu yerden kalkıp odasına yöneldi. O, odasına çekilince, iki arkadaş: 'Anlatacak başka rüya bulamadın mı?' diye bağırdılar. Meğer onların kafasından ikinci evlilik geçiyormuş. Benim bir şeyden haberim yok. O zat da bunlara vazgeçmeleri için bir şeyler anlatıyormuş, benim anlattığım rüya ise, işin tuzu biberi olmuş."

Not: Bu rüya, aynen vâkidir...

Meydan Okuyanların Sonu

Bediüzzaman dedem diyor ki: "Bil ey Saîd! Nedir bu gurur ve nedir bu gaflet? Nedir bu haşmet, nedir bu istiğna, nedir bu azamet? Elindeki irade bir kıl kadardır ve iktidarın bir zerre kadardır. Hayatın söndü, ancak bir parıltı kaldı. Ömrün geçti, şuurun söndü, bir ışıltı kaldı. Şöhretin gitti, ancak bir an kaldı. Zamanın geçti; kabirden başka mekânın var mı? Biçare! Acizliğine ve fakirliğine bir had var mı? Emellerin nihayetsizdir, ecelin yakındır. Evet, böyle acz ve fakrınla, iktidar ve iradeden mahrum bir insanın ne olacak hâli? Rahmet hazineleri sahibi Rahman ve Rahîm olan Yaradan'a, böyle bir acizlikle, itimad etmek lâzımdır. O'dur herkese dayanma noktası... Odur her zayıfa medet isteme ciheti... ...Eğer elemlerin lezzetlere, ateşin nura, dönmesini istersen, beş vakitte rükû ve secde kancasıyla, gururun hortumunu bük, sık, başını kır, imanı doldur." (Mesnevi-i Nuriye)

M. Bozdağ: "İngiliz bayrağı taşıyan Titanic isimli dev gemi, 2227 yolcusuyla birlikte, İngiltere'nin Southampton Limanı'ndan New York'a gitmek

üzere yola çıkmıştı. Gemiyi yapanlar: 'Titanik batırılamaz.' diyorlardı. Bazı gazetelerin sayfalarında ve pek çok insanın dilinde (hâşa!) Titanic'i Tanrının bile batıramayacağı iddiaları, ahmakça ve firavunca dolaşıyordu. Gemi daha ilk yolculuğuna çıktığı, 14 Nisan 1912 günü bulutsuz bir akşam vaktinde, bir buz dağı ile çarpıştı. Feci kazada 1522 kişi dondurucu sularda kaybolmuştu. Geminin batmayacağından emin olan yapımcıları, bütün yolculara yetecek kadar botu gemiye yüklemeyi gereksiz bulmuşlardı. Bu trajik kazanın getirdiği kaybın büyüklüğü, insanlığın kalbinde derin bir iz bırakmıştır. Oysa tarih, benzeri meydan okuyuşlardan doğan daha pek çok kitlevî veya ferdî göz yaşartıcı felâketlere şahitlik etmiştir," diyor bir kitabında.

Bir başka meydan okuma hikâyesi; müthiş bir yağmur, sahildeki ilçeyi kuşatmıştı, topraklar sel olup denize akıyordu. İlçenin zengin ailesinin gururlu oğlu, olup bitenlerle ilgilenmeksizin otomobilini sulara doğru sürdü. İnsanlar bağırarak kendisini uyardılar: "Geçme, sel geliyor, ölebilirsin!" Küçümseyici sözler sarf eden delikanlı, müziğin sesini iyice yükseltti ve gaza bastı, egzoz gürültüsüyle uzaklaştı. Otomobili iki gün sonra çamura gömülmüş halde buldular ama delikanlının cesedine ulaşılamadı...

Cenab-ı Hak gurur ve kibirden asla hoşlanmaz. Kendi kulluğumuzun acz ve fakrımızın her an şuurunda olmamız gerekir...

Açgözlülük

Peygamber Efendimiz (s.a.s.) insanın hırsını ve aç gözlülüğünü anlatırken vadiler dolusu imkâna sahip olsa bile başka vadiler arzulayacağını, onun gözünü ancak toprağın doyuracağını ifade ediyor. Senâî amcam "Göz çukuru ve bir avuç toprak" başlıklı yazısında diyor ki; hâlinden, yoksul olduğu anlaşılan bir adam, deniz kenarında oltayla balık tutuyordu. Oradan geçmekte olan ülkenin padişahı bu gariban adamla ilgilendi ve ona: "Oltana ben burada iken ilk takılan şey ne olursa sana onun ağırlığınca altın vereceğim." dedi. Biraz sonra oltaya takıla takıla ortası delik bir kemik takıldı. Hükümdar: "Ne yapalım, kısmetin bu kadarmış, oltana ağır bir şey takılmadı." diyerek, balıkçıyı saraya götürdü. Saraya varınca adamlarına; balıkçıya elindeki kemiğin ağırlığınca altın vermelerini emretti. Kemiği terazinin kefesine koydular, öbür kefesine de altın koymaya başladılar. Beş, on, yirmi, elli… ama kemik yerinden oynamıyordu. Altın koymaya devam ettiler, terazinin kefesi doldu taştı ama kemik tarafı yerinden kımıldamıyordu.

Bunda bir sır olduğunu anladılar. Bir bilgeyi çağırıp bunun hikmetini sordular. Bilge kemiği eline alıp şöyle bir baktıktan sonra şu açıklamada bulundu: "Bu kemik açgözlü bir insanın göz çukurudur. Siz bunu tartmak için bütün hazineyi koysanız yine yerinden oynamaz. Çünkü doymaz. Ama bir avuç toprak bunu doyurur." Nitekim bir avuç toprak alıp terazinin kefesine koydular ve kemik yukarı kalkıverdi.

Açgözlü adamın durumuna düşmemek için elimizi açık alıştırmalıyız. Bunun için sadaka, zekât üzerimize ne düşüyorsa vermenin yanında imkânlarımızı eşle dostla paylaşmaya gayret etmeliyiz.

Araştırma ve İslam

Amerikalı John Shuck diyor ki: "Ben aslında Allah'a ciddi bir şekilde inanıyordum. Allah, benim için daima tekti. Peygamberler de onun elçileriydi. Ancak eski dinimin içinde yer alan birtakım yorumlar beni farklı arayışlara itti. İslam'la karşılaşınca onu, eski dinimin bozulmamış şekli olarak gördüm. İnternette araştırmalar yapıyordum ancak edindiğim bilgiler birbiriyle çelişiyordu. 'En iyisi Kur'an-ı Kerim okuyayım.' dedim. İlk okuyuşumda Kur'an'ın ayetleriyle benim düşüncelerim arasında fark bulunmadığını gördüm. Kur'an ayetleri benim inandığım şeylerin bir izahıydı sanki. Bu benim ilk etapta: 'Demek benim inanış şeklim doğruymuş' şeklinde bir sonuca varmama sebep oldu. Bir manada Kur'an benim inanışımı destekliyordu. Okudukça İslamı daha iyi tanımaya başladım. Kur'an-ı Kerimdeki temel esas Allah'ın varlığı ve birliğiydi. Bunu Kur'an sürekli tekrarlıyordu. Evet, aslında en önemli nokta da bu olmalıydı. Ben de hayatım boyunca böyle hissetmiştim. Kur'an'ı okuduğumda dedim ki: 'Benim inandığım da budur.' Birgün Tudo Üniversi-

tesinde İslam'la ilgili bir konferans düzenlendiğini duydum. Toplantıdan önce camiye gittim. İnsanların namaz kılışını seyrettim. Konferansa geçtik. İslam'ı seçen bir Amerikalı konuşuyordu. Onu dinleyen çok sayıda insan vardı. İslam'la ilgilenen başka insanların da olduğunu, bu yolda yalnız olmadığımı görünce gerçekten sevindim. Daha önce Kur'an'ı internetten kaydetmiştim. Fakat o toplantı da birkaç Kur'an meali buldum ve onları aldım. Kitaptan okumak gerçekten daha güzeldi. Kelime-i şehadeti getirerek Müslüman oldum.

Aslında Amerikalı gençler arayış içindeler. Bu arada bir şeye takılıp kalacak kadar sabit fikirli de değiller. Yaşlı olanlar artık kendileri için hiçbir şeyin değişmeyeceği düşüncesinde olabilirler. Bu yüzden ben yaşlıların İslam'a gençler kadar açık olduğunu düşünmüyorum. Hidayete vasıl olmanın bilgiyle ilgili olduğunu düşünmüyorum. Buna ihtiyaç hissetme de diyebiliriz. Gençler arayışlarına cevap bulmanın ihtiyacı içindeler..."

Babam, imanı: "İnsanın, imanı elde etmek için iradesini kullanmasından sonra, Allah'ın kulun kalbinde yaktığı bir ışıktır." diye tarif eder ve sonra: "Ben bunun böyle olduğuna çok defa şahit olmuşumdur." der.

Sıcacık Karakol

Necmeddin Şahiner amcam "Şahitlerin Dilinden Bediüzzaman" isimli kitabında Malatyalı Süleyman Çağan'ın anlattıklarını şöyle naklediyor; bin dokuz yüz elli altı senesinin son günlerinde üç arkadaş Isparta'ya doğru yola çıkmıştık. Yılbaşı gecesi Isparta'ya varmıştık. Üç gün bekledik. Ben, devamlı Üstad Hazretlerini göremeyeceğim, diye korkuyla gizli gizli ağlıyordum. Her gün eve gidiyorduk. Evin kapısında: "Beni görmek ve ziyaret etmek isteyenler, Risale-i Nur'u okusunlar!" diye başlayan mektubunu almıştık. Üstad'ın evine her gittiğimizde kapıda Ceylan Çalışkan Ağabeyi görüyorduk. Gelip gidenlerle hep o muhatap oluyordu. Üç günlük bekleme sırasında Bayram Yüksel Ağabeyi de sık sık görüyorduk. Üçüncü günün sonunda Üstad, Bayram Yüksel Ağabeye: "Malatyalılar daha gitmemişler mi?" diye sormuş. Biz, merdiven başında bekleşiyorduk. Az sonra Üstad, o heybetli endamıyla merdivenlerin başında gözüktü. Kıyafeti, Sultan Fatih Türbesinde dua ederken giydiği kıyafetti. Uzun cübbesinin uçları yerlerde sürünmesin diye eteklerini toplamıştı.

Halil Erol, kardeşimizin başında müzminleşmiş bir ağrısı vardı. Doktorlar bu ağrıyı dindiremiyordu. Zaten kendisine de iki üç ay kadar bir ömrün var demişlerdi. Merdivende daha bizler bir şey demeden, Üstad Hazretleri mübarek ellerini bu hasta arkadaşın başına koydu başını ovaladı, sanki meshetti. Bu arada dudaklarından dualar dökülüyordu. O günden beri bu hasta kardeşimizin başında hiçbir ağrı kalmadı. Üstadın mübarek simasını doya doya ancak on, on beş dakika görebilmiştik. Bu arada heyecandan kalbim duracak gibiydi. Bu heyecan içinde durmadan ağlıyordum, Üstad: "Siz merak etmeyin kardeşlerim, bu insanlar başlarını her tarafa vuracaklar, başka bir çare kalmayınca İslamiyet'e teslim olacaklar!" dedi. Mübarek ellerini öperek, huzurundan ayrıldık.

Trenle Afyon, Eskişehir üzerinden Ankara'ya gelmiş, oradan da Malatya'ya gitmek için trene binmiştik. Afyon'da hava çok soğuktu. Namazı kılmış, tren vaktini beklerken soğukta sokaklarda dolaşıyorduk derken devriye gezen polislerle karşılaştık, polisler; bizden şüphelenip karakola götürdüler. "Nereden geliyorsunuz, nereye gidiyorsunuz?" gibi sorular sordular. Bu arada dışarısı çok soğuktu ve biz üşümüştük. Ama karakol sıcacıktı, soba yanıyordu. Bu sayede iyice ısındık. Sonra bizi serbest bıraktılar. Karakolda geçen dakikalardan sonra trenimizin hareket saati de gelmişti. İnsanın niyeti temiz olunca Allah ne kadar güzel neticeler gösteriyordu.

Süleyman Çağan amcamın bu hatırasında ibretlik çok güzellikler var, ayrıca gelecekle ilgili müjdeler de...

Dünya da Böyledir

Bediüzzaman Hazretlerine, Rusya'daki esaretinden firar ettikten sonra, İstanbul'da hizmet eden talebesi, Süleyman Ayaz, hatıralarında şunları anlatıyor; Üstad birgün: "Süleyman, haydi sinemaya gidelim." dedi. Beraberce kalkıp, Alemdar Sinemasına gittik. Birinci mevkiye bilet almıştı. Zaten her yerde, hep en iyi yeri seçer ve en lüks yerlere çıkıp otururdu. Ben, Üstad'ın tam arkasında oturuyordum. Bir müddet filmi seyrettikten sonra Üstad Hazretleri bana döndü ve dedi ki: "Süleyman bu filmden ne anladın?" "Hiç!" dedim. O zaman buyurdu ki: "Süleyman, işte dünya da böyledir. Kendisi sabit olmadığı gibi içindekiler de öyledir. Fânidir, durmuyor ve gidiyor. Onun için dünyaya güvenme, dünya hayatı bu filmden daha kısadır. Sinema perdeleri gibi akıp gidiyor, göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidiyor." Sonra, Sinemadan çıkarak, Divanyolu'na müteveccih yola koyulduk.

Yunan Başvekili Venizelos, İngiliz Başvekili Lloyd George'dan elli bin kişilik silah alıyor. Bu silahlarla Anadolu'ya taarruz edecekleri sırada, bir

cuma gecesi Bediüzzaman Hazretleri namazdan sonra dua ve niyaza başlamıştı. O, gece devamlı ibadet ve dua ediyor, milletimizin kurtuluşu ve İslâm ordusunun zaferi için yaşlı gözlerle devamlı yalvarıyor: "Ya Rabbi! Senin askerlerin çoktur. Bunlara fırsat verme" diyordu. Ertesi sabah, ben Divanyolu'ndan gazetelerini ve çorbasını almaya çıkmıştım. Aldığım gazeteler Yunan Kralı I. Aleksandros'u bir maymunun ısırdığını yazıyordu. Üstad bu havadisi görünce sevinerek gülmeye başladı. Bana: "Süleyman bir kalem getir de bu hayvanın arkasından bir mersiye yazalım!" dedi. Kalemi alıp şu mersiyeyi yazdı.

Günümüz diliyle: "Allah'ın askerlerini kendinden başka hiç kimse bilmez." (Müddesir suresi 31) "İşte o askerlerden bir gâzi şehit, hayvan nevindeki mesut ve bahtiyar bir maymundur. Ey mesut ve bahtiyar maymun, müminleri memnun; kâfirleri mahzun; Yunan'ı mecnun ve deli eyledin. Öyle bir tokat vurdun ki siyaset çarkını bozdun, Lloyd George'u kudurttun, Venizelos'u geberttin. Siyaset terazisinde pek ağır oturdun ki kâfirler ordusunu, zulmün askerlerini, bir hamlede havaya fırlattın. Yüzlerindeki maskeyi düşürüp, onları bütün dünyaya maskara ettin. Cennetle müjdelenen (Ashab-ı Kehf'in köpeği Kıtmir, Süleyman aleyhisselamın karıncası ve Sâlih aleyhisselamın devesi gibi) hayvanların yolundan gittin. Sen de Cennette mesut olacaksın inşallah çünkü hem gazi, hem şehitsin."

Zerreden küreye bütün yaratılmışlar Allah'ın memuru ve askeridir. Sinekler ve karıncalar tanrılık dava eden Nemrut ve Firavun'u öldürdükleri gibi diğer mahlûkat da üzerlerine vazife düşünce yeri yerinden oynatır, zulüm ordularını yerle bir ederler.

Bir Daha İçmeyeceksin Demedim mi

Necmeddin Şahiner amcamın "Son Şahitler" isimli kitabına ara sıra takılırım ve çok güzel şeylerle karşılaşırım. Bunlardan Hamdi Sağlamer'in hikâyesi bana cidden enteresan gelir. İslamî ölçülerin dışında yaşadığı dönemi anlatırken diyor ki: "Bir gece rüyada işret âleminde idim. Yanımıza uzun boylu, nuranî yüzlü, gayet muntazam, kızıl sakallı, koyu yeşil sarıklı, çok ciddi ve her hâliyle hürmete lâyık bir adam gelince gayr-i ihtiyarî ayağa kalktım ve beni o halde görmesinden utandım. Orada, arkadaşlarımın arasından beni çağırdı ve: 'Evladım, bu içkiyi bir daha sakın içme' diye tenbih etti. Ben de: 'Peki hocam, içmem' dedim. O zat da dönüp gitti. Biz: 'Tamam, hocayı savdık' der gibisinden devam ettik. Biraz sonra o zat tekrar yanımıza geldi. Fakat ne geliş! O mülayim ve şefkatli hâli gitmiş, yerini şiddet ve celâl almıştı. Hiddetinden yüzü korkunç bir hal almıştı. Yine o topluluktan yalnız beni muhatap alarak: 'Ben sana bunu bir daha içmeyeceksin demedim mi?' deyip enseme bir tokat yapıştırdı. Ben yüzükoyun toprağa

gömüldüm. Nefesim kesildi. Nefes alamıyor, boğuluyordum. Uğraştım, bir türlü kurtulamadım. Büyük yemin ederek: 'İçmeyeceğim' diye bağırarak uyandım. Fakat tokadın yeri çok şiddetli ağrıyordu. Tam bir hafta tokadın yeri ağrıdı. Adeta parmaklarının izini ensemde hissediyordum. Böyle bir tokadın en hak ettiğim zamanda gelmesi ve hayatımın akışını değiştirmesi tesadüfle falan izah edilemezdi.

O tokadın ikazı ile Müslümanlığa ait meseleleri sormaya başladım. Bu sormalar esnasında Risale-i Nur'a ulaştım. Fakat Risaleleri pek anlamıyordum. Risaleleri okuduğum bir gece rüyamda, nur yüzlü, sarıklı, cübbeli mübarek bir zat, elinde tarif edemeyeceğim bir ışık, elimden tutup zifiri karanlıklarda bilmediğim ve görmediğim yerleri hem gezdiriyor, hem de Risalelerden anlamadığım yerleri izah ediyordu. Bu hâl fasılasız iki ay devam etti. Ben risaleleri anlamaya başlayınca o zatı daha görmedim."

Necmeddin Şahiner, bir müddet sonra Isparta'ya gidip Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret eder ve rüyasında kendisine ders veren zatın Bediüzzaman olduğunu görür...

Bu ne bahtiyarlıktır! Bir büyük zat rüyasına girip içkiden kurtarıyor, bir başkası da Kur'an'ın hazinesinden çıkan pırlantalarla tanıştırıyor, hem de manasını anlamadığı yerleri izah ediyor...

O Halde Müslümansın

Hsyn Terry, Yunan bir anne ile Arnavut bir babanın çocuğu imiş. Kız kardeşleri Yehova Şahitleri denilen bir dinî akıma bağlı imiş... Hsyn beş yaşındayken Yehova Şahidi ablaları, onun Yehova şahidi olması için uğraşırlarmış. Ancak o: "Ben Yehova Şahidi değilim ve olmayacağım!" dermiş. O zaman kardeşleri ona: "O halde sen Müslümansın" diyorlarmış. Hsyn, onların bu tepkisinden Müslümanlığın çok kötü bir şey olduğu zannına kapılmış. Hsyn on yedi yaşına gelince bir arkadaşı ona İslamiyet'ten bahsetmiş ve onu Kur'an'la tanıştırmış.

Hsyn'in İslamiyet'le ilgili medyadan duyduğu şeyler hep terör ile ilgiliydi. Bu yüzden Kur'an-ı Kerimde teröre destek veren bir kelime veya ifade aradı ama bulamadı. Bilakis: "Bir insanı öldüren, bütün insanları öldürmüş gibidir." ayeti ile karşılaştı. Kur'an'da sevgi, barış, Allah'a ibadet gibi pek çok ifadenin geçtiğini görmüştü. Bu kelimelerin ifade ediliş şeklinden etkilenmişti. Orada yer alan ifadelerin bir bölümünü not aldı.

Hsyn, ateist geçen lise yıllarının sebeplerini anlattıktan sonra diyor ki: "O dönemde okul çevresinde sanatçılar vardı. Sürekli yaptıkları eserlerle övünür: 'Yarattım' şeklinde gururlu ifadelerle kendilerini anlatırlardı. Bu tavırları canımı sıkıyordu. Düşündüm. Beni ve etrafımdakileri yaratan biri olmalıydı. Çünkü ben, bir şey yaratamıyordum. Aslında size şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki beni temel manada İslam'a bu şekildeki düşüncelerim yönlendirdi. İslam'a girmeme vesile olan şeylerin başında, yaratılmamın bir sebebi olması gerektiğini düşünmem ve bu doğrultuda gelişen ibadet etme duygusuydu diyebilirim.

O sırada pek çok öğrenci gibi ben de part-time çalışıyordum. Bir film setinde iş bulmuştum. Sette, Ömer adında Müslüman birisiyle tanıştım. Ömer, bana İslam dini hakkında bazı bilgiler verdi. Bunlar üzerinde düşünüp yorumlamaya başlayınca gönlüm İslam'a daha fazla ısındı. Sonra farklı yerlerde çalışmaya başladık ama birbirimize telefon numaralarımızı verdik. Aradan iki yıl geçti. Bir gün durup dururken Ömer düştü aklıma, onu aradım fakat bulamadım.

Üniversite kaydı için okula gittiğimde okulun etrafında çeşitli grupların öğrencilere davalarını anlattıklarını gördüm. Bir kenarda da 'İslam burada' diye bir tabela gördüm. Baktım ki Ömer de orada... Müslüman Öğrenciler Derneği adında bir sivil toplum kuruluşu oluşturmuşlardı. Ömer'le dostluğumuz ilerledi, bana zaman içinde İslam'ı

çok anlaşılır bir şekilde izah etti. Namazı, orucu anlattı. Nasıl temizleneceğini yani abdesti gusulü öğretti. O sıralar benim için kuru bir bilgiden ibaret olan bu ibadetler ve manalarını, bir müddet sonra daha iyi anlar hale gelecektim. Onların anlattıklarına göre namaz; Allah'a kalbini açmaktı. Yalnız kaldığında, secdeye başını koyup işlemiş olduğun hatalar için ağlamaktı. Namaz en güzel dua idi. Sonunda denemeye karar verdim. 'Bir deneyeyim. Problem olursa bırakırım' diye düşündüm. Ben sabrın ne olduğunu İslam'la öğrendim. Belli bir mücadeleden sonra 'Allah, artık kalbimde' diyorsunuz. İnsanın sonsuza kadar var olmak arzusu var. İslamiyet, cenneti böyle bir hayat için, iman edenlere vaad ediyor. Kabirde ne var, mahşerde ne var, cennette ne var, hepsini hiçbir dinde olmadığı kadar detaylı bir biçimde anlatıyor. Kur'an-ı Kerimi her okuduğumda yeni şeyler öğreniyorum. Bunun da ötesinde insan olduğumu daha fazla idrak ediyorum."

Hsyn ağabeyime ebedî saadetler dilerim...

İnayet O'ndandır

Sahabelerden Ebu Umame el Bahılî anlatıyor. Resul-ü Ekrem (s.a.s.) Efendimiz her vesile ile dua ederdi. Biz bunlardan bir kısmını ezberledik, bir kısmını ise ezberleyemezdik. Bir gün: "Ya Resulallah (s.a.s.), siz çok dua ediyorsunuz. Bunlar aklımızda kalmıyor." dedik. Bunun üzerine Resul-ü Ekrem (s.a.s.): "Size bu duaların hepsini toplayan bir dua öğreteyim mi?" dedi ve bize şu duayı tavsiye etti: "İlâhî, ben, Peygamberin Muhammed'in (s.a.s.) Senden istediği bütün hayırlı şeyleri Senden isterim. O'nun (s.a.s.) Sana sığındığı bütün kötü işlerden de sana sığınırım. Yardım ancak Senden beklenir, dünya ve âhirette istenilecek şeye ulaştıracak Sensin. Hakimane tasarruf da kâmil kuvvet de ancak Allah iledir. Kuvvet ve kudret ancak Allah'ın inayeti iledir."

Efendimiz (s.a.s.) maruf olan güzelliklerden hiçbir şeyin küçük görülmesini de istememiştir... Semine abla ve Senaî amcam "Her Güne Bir Dua" isimli kitaplarında şöyle diyorlar: "Cennet bir sürprizler diyarıdır. Bizi hangi amelimizin kurtaracağı da belli

değildir; o da bir sürprizdir. Bazen dudağımızda beliren bir tebessüm goncası, karşımızda bütün ümitleri hazanla sarsılmış birisine öyle bir inşirah baharı yaşatır ki onun karşılığını biz âhirette Cennet Bahçeleri olarak görürüz. Öyleyse iyiliklerden hiçbirini, ama hiçbirini küçük görmek doğru değildir. Velev ki bu iyilik kovadaki suyu bir başkasının kabına boşaltmak kadar küçük bile olsa..."

Yeni Müslüman olmuş bir abla, tebessüm etmenin sadaka vermek gibi sevap kazandırdığını öğrenince, insanların karşısına çıkarken komik bir şey düşünerek ve mutlaka gülümseyerek çıkmayı kendisine prensip edinmiş ve bu sünnetin çok faydasını görmüş. Aynı şekilde Eren amcam da Vatikan'da master çalışmasını yaparken gülümsemeyi devamlı kendisine bir şiar edinmiş ve oradaki insanların dikkatini çekmiştir. Sebebini soranlara da bunun Muhammed aleyhisselamın bir tavsiyesi olduğunu söylemiş ve onların hayret ve hayranlığını kazanmıştır.

Mayın Tarlası

Benim ehl-i kerem bir amcam var, çok iyi tenisçidir, aslında bu onun için bir baba mesleğidir. Bir mektup göndermiş bakın neler diyor.

Mübarek kandilinizi tebrik ederim. Bu sabah namazdan sonra bir rüya gördüm. Biraz şifreli bir şeydi. Gece İstanbul'da yolumuzu şaşırıyoruz ve bir tarlaya giriyoruz. Ayağıma bir şeyler takılıyor. Bakıyorum ki mayın tarlasındayız. Fark ediyorum ki yerde iki tane kimsesiz bebek var. Ama çok huzurlu uyuyorlar. Daha sonra biraz ileride battaniyelerin üstünde uyuyan dört çocuk görüyorum. Onların yanına gidiyorum ve birisinin başını okşuyorum. Uyanınca hafifçe ismini soruyorum. Marif diyor. Öbür kardeşlerinin isimleri de Davud, Yavuz Türk ve Üstad imiş... Öbür iki bebek de kardeşleri imiş, ama onları kurtlara bırakmışlar; fakat her nedense kurtlar yememiş. Başlıyorum ağlamaya ve uyanıyorum. Rüyasını anlattıktan sonra babama tabirini sormuş…

Bunun tabiri açık değil mi? İster İstanbul, isterse Hamburg olsun ne fark eder. Neslimiz mayın tar-

lalarının içinde, kurda kuşa yem olmakla karşı karşıya değil mi... Bize, eğitim gibi bir vesile lâzım ki onları milletimizin ve Üstad'ın Davudî sesi ile toplumun, toplumların katmanları arasından çıkarıp özümüze ve kökümüze lâyık bir şekilde yetiştirelim.

Anitalardan Geri Kalmayalım

Çok kahraman ablalarımız var. Bunlardan birisi de Selma ablam... Kendisinden dinlediğim bir hadiseyi size naklediyorum.

Polonyalı Anita, on yaşından itibaren hep Marakko'lu Müslümanlar içinde bulunmuş. Onlarla kaynaşmış... Bir gün Marakko'lu bir hanım sohbetimize geldi. Sohbetimizi beğenmiş olacak ki: "Haftaya bu sohbet'e Polonyalı bir arkadaşımı da getireceğim." dedi. Gerçekten bir sonraki hafta Anita'yı getirdi. Ama Anita durmadan dinler arası mukayeseli sorular soruyor, sonra da cevapları ölçüp tartıyordu. Memnun olduğunu, gülümseyerek "Haftaya yine geleceğim!" demesinden anladık.

İkinci gelişinde de bir soru ile başladı işe. Soru ve cevaplarla dopdolu geçen iki aylık sohbetlerden sonra bir gün dedi ki: "Ben iki ay boyunca durmadan sorular sordum ve güzel cevaplar aldım. Bunun yanında sizin samimi davranışlarınızı da takip ettim. Sizin samimiyetiniz çok hoşuma gitti. Onun için, ben de sizin gibi olmak istiyorum.

Artık kararımı verdim, bana yardımcı olunuz." Kendisine yardımcı olundu.

Aslında İslamiyet evrensel bir din olduğu için isim değiştirmesine gerek olmadığı halde kendi isteği ile elimizde bulunan isim kitabından Sara Nedime isimini seçti ve "Ben Sara Nedime ismini almak istiyorum." dedi.

Fakat babası bunu duyunca çok hakaret etmiş. Hatta vücuduna şeytan girdi diyerek kendi din adamlarına götürmeye kalkmış. Sara ağlayarak bize geldi onu sakinleştirdik. Sonra memnun ve huzurlu olarak gitti.

Orucunu tuttu. Bir Türk genciyle nişanlandı. Ona: "İleride aile reisi olacaksın, ben İslamiyet'te seni geçersem senin ağırına gider. İslamiyet'i iyi öğren ve yaşa" diyor. Çünkü kendisi çok çabuk öğreniyor ve çok iyi yaşıyor...

İşte böyle, bir de az kalsın unutuyordum. Duyduğuma göre bazı amcalar ve bazı ablalar "Buraya niçin geldik? Ne işimiz var buralarda?" gibi sözler söylüyorlarmış. Eğer siz buralarda olmazsaydınız, bu Anitalar ile kim ilgilenecekti? Onların arayışlarına ve bu husustaki sorularına kim cevap verecekti? Kaderin sizi buraya sevk edişini hâşâ manasız mı zannediyorsunuz? Sizler niyetlerinizi tashih ederek, sadece üzerinize düşeni yapmaya çalışınız yeter. Unutmayın hak ve hakikatın müşterileri sizleri bekliyor...

Ahirette İlk Sorulacak Soru Namaz Olacaktır

Bin dokuz yüz yetmiş yedilerde Chicago'da hızlı bir delikanlılık dönemi yaşayan Saalik diyor ki: "O dönem Amerikalılar arasında çeteler çok önemli bir yer tutmaktaydı. Belki anlaşılması güç ama çete mensubu olmak, birçok gencin rüyalarını süsleyen bir idealdi. 'Chicago'da uyanışlar' isimli bir grup vardı. Çok organize çalışıyorlardı. Başka çetelere benzemiyorlardı. Çok soğukkanlı görünüyorlardı. Merak edip araştırmaya başladım. Çevrelerindekilere: 'Altı şartı biliyor musunuz? Anahtarları biliyor musunuz?' diye soru soruyorlardı. Merakım iyice artmıştı. Bunların normal bir çete olmadıklarını anladım. Bunlar isimlerini sonradan 'Mor Amerikalılar' diye değiştirdiler. Bunların Müslüman olduğu söyleniyordu. İçlerinden biri beni tanıdığı için beni aralarına kabul ettiler. Bana altın kaplamalı bir amblem verdiler. Biz domuz eti yemiyorduk. Yardımlaşmaya dikkat ediyorduk. Uyuşturucu kullanmıyorduk. Bin dokuz yüz yetmiş yediden, bin dokuz yüz seksenlerin başına kadar

cuma namazlarına aksatmadan gidiyorduk. Çünkü örgüt cumaya gitmeyenleri bünyesinden atıyordu. Kurallara uymama, atılma sebebiydi. Örgütün lideri, Ceff Ford, bin dokuz yüz seksen üç yılında telefonla uyuşturucu ticareti organize etmek suçundan tutuklanarak hapse atıldı. O günlerde bize kendisinden bir telefon geldi, diyordu ki: 'Kardeşler, o beyaz kitabımız var ya okuduğumuz beyaz kitap, lütfen onu bir kenara bırakın ve şunu bilin ki örgüt lideriniz olan ben, bir peygamber değilim. Ancak günahkâr bir kardeşiniz olabilirim. Bundan böyle artık Kur'an-ı Kerimi elden bırakmayın. Sizden tek istediğim Kur'an'ı tedarik edip gerçekleri kaynağından öğrenmenizdir.'

Ford, hapse düştükten sonra gerçek Müslümanlarla tanışmış ve İslam'ın gerçek değerlerini kabul etmişti. Bize çağrısında diyordu ki: 'Müslüman olun. Peygamber Efendimizden (s.a.s.) sonra başka kimseyi de peygamber olarak kabul etmeyin.' Örgüt liderinin hapiste olduğu bu dönemde ben, altmış beş kişilik bir grup kurmuş ve çete reisi olmuştum. Bize gerçek İslam yansımadığı için, uyuşturucu ticaretinin yanlış olduğunu düşünmüyordum. Hapse düştüm. Altmış beş kişilik çetem yakalanmıştı. Ömür boyu hapse mahkûm edildim. Allah'a bol bol dua ettim. Çok ağladım ve Allah'tan yardım etmesini diledim. Bir ara namazı bırakıp kumar oynamaya ve antrenmanlarla vakit geçirmeye başladım. Fakat hiçbiri namazın yerini alamıyordu. İçimdeki boşluğu başka bir şey dolduramı-

yordu. Ramazan gelince namaza ve oruca başladım. Bin dokuz yüz doksan bir yılından beri hiçbir orucumu ve namazımı kaçırmadım. Allah-ü Teala beni bu dünyadan kopardı hapse koydu. Hapis içerisinde de ayrı bir hapse koydu. Bütün bu sıkıntı üstü sıkıntılar, benim ve bazı arkadaşlarım için Allah'a giden yolu aydınlatan ışıklar oldu. Anladık ki o yalnızlıklar içinde bizi İslam bekliyordu. Neticede her zaman olduğu gibi Allah'ın plânı galip geldi. Savcı ile yedi buçuk sene üzerine anlaştık. Zaten altı buçuk sene yatmıştım. Bir sene sonra hürdüm.

Eve döndüğüm zaman, yakınlarım hayatıma kaldığım yerden devam edeceğimi zannediyorlardı. Fakat bilmedikleri bir şey vardı. Ben Allah'a yönelmiştim. Herkes hapisten çıkışımı kutlarken ben ise içten içe beni hapse yollayan ve hapsi benim için bir okula dönüştüren Kudrete teşekkür ediyordum. Kendi kendime bundan böyle Rabbimin hoşuna gitmeyecek işlere karışmama hususunda verdiğim sözleri sık sık hatırlıyordum. Artık daha önce çetemle birlikte yönettiğim sokaklarda insanlara İslam'ı anlatıyordum. Bir zamanlar 'Bar' olarak kullandığım yeri küçük bir mescit haline getirdim. Hatta cuma vakitlerinde bu küçük mescitte hutbe vererek insanları iyiye, güzele ve doğruya çağırmaya başladım. Her Müslüman, namaza ihtiyacı olduğunu hissetmelidir. Günde beş defa Allah ile randevumuz var. Peygamber Efendimiz (s.a.s.) buyurmuştur ki: "Ahirette ilk sorulacak soru namaz olacaktır." Saalik amcama hayırlı hizmetlerinde başarılar dilerim.

İyi ki Gelmişler Dedirtelim

Amcam anlatmıştı: "Yeni taşındığım evdeki Alman komşularımla henüz tanışmamıştım. Bir gün eve dönerken baktım ağır yüklerle yukarı çıkıyorlar, hemen selam verip, kendilerine yardımcı oldum. Epeyce ağır eşyaları vardı. Birkaç gün sonra baktım kapımız çalınıyor. Kapıyı açınca o komşularımızı buldum karşımda. Elinde benim için alınmış bir hediye vardı. Hemen içeriye buyur ettim. Hoş beşten sonra onun da benim gibi hukukçu olduğunu öğrendim. Adliyede görevli idi. 'İşler nasıl gidiyor?' diye beylik bir soru sordum. Komşum: 'Sorma, bazı durumlar çok üzücü; insan ne diyeceğini bilemiyor. Bakınız bir olay anlatayım. Uyuşturucuya bulaşmış genç bir aile var. Karı, koca ikisi de bağımlı. Bir de çocukları olmuş. Anne, baba uyuşturucu alınca, çocuk da istemiş. Onlar kafayı bulunca çocuk da bağıra çağıra uyuşturucu istemiş. Susturamamışlar, babası çocuğu almış duvara vurmuş, yine ağlayınca kaldırıp yere vurmuş. Çocuk susmuş. Bunlar da sızıp kalmışlar. Öbür gün ayılınca anne bakmış çocuk ölmüş. Kadın in-

tihara kalkışmış... Adam ne yapacağını şaşırıp kalmış! Sonumuz nereye varacak?' dedi."

Biz, Avrupa'da yaşayanlar, bunu sadece oranın yerli halkının problemi olarak göremeyiz. Çünkü sadece Almanya'da hapishanelerde yirmi beş bin Türk genci var. Nedir bunların suçu? Uyuşturucudan gasba varıncaya kadar pek çok suç sebebiyle hapiste yatıyorlar…

İnsanlarımızın önce, özlerine ve köklerine bağlı olarak dillerini ve dinlerini öğrenip ahlâki faziletlerle bezenmesi gerekiyor. Sonra da yaşadıkları toplum içinde örnek insan olmaları ve Anadolu'daki güzellikleri buraya taşımaları buradaki insanlara: "Bunların buraya gelmesi ne iyi oldu!" dedirtme şuuru verme anlayışında bulunmaları temin edilmelidir.

Bir şeyin dert ve sancısını çekenlere Allah, bir yol gösterip, çözümünü ilham eder. Küçük küçük dahi olsa, imkânlar bir araya getirilip kurumlaşma sağlanırsa, inşaallah pek çok problemin üstesinden gelinecektir.

Mert Bir Milletle Savaştınız, İftihar Ediniz

Çanakkale gezileriyle meşhur, adeta savaş bilgileri üzerine üstad olmuş, İsmet amcam bir kitap yazmış... Kitabın ismi de "Şefkat Kahramanı Anneler" ama biz küçük ve bücürüz ya... Biz hiç büyümeyiz ya... Onun için akıl edip: "Şu Abdurrahman'a bir kitap imzalayayım." demek asla ve kat'a aklından geçmemiş... Olsun, geç de olsa, bu bizim kulağımıza kadar geldi... Meseleyi biraz araştırınca anladım ki İsmet amcam bir daha kitap yazmaya tövbeli... Hem de "Tövbeler, tövbesi olsun!" diyerekten. Çünkü o, bu işi futbol takımı kurmak gibi bir şey zannetmiş. Azıcık bana danışsaydı, benim başıma neler geldiğini anlatırdım.

Her şeye ragmen kitabı aldım, okuyunca da çok beğendim... En beğendiğim iki bölümden kendimce aktarmalar yapmak istiyorum. Oğlu Enes'i Efendimize (s.a.s.) hizmet etmesi için himmet eden Ümmü Süleym (Rümeysa) gibi, hayat arkadaşını eğitim hizmetlerine vakfeden Hatice, âli heyete bir pusula gönderip şu notu yazmış: "Yusuf

benim canımdır. Kocam namusumdur. Varlığım ona emanettir. Ama çocuklarımın ve gelecek nesillerin varlığının tehlikeden kurtulması için imdadımıza koşan bir hizmete kocam feda olsun. Ben de onu vakfetmek istiyorum. O vakıftır, onu Allah yoluna adadım."

Fransız Generali Bridges, Çanakkale Savaşlarında bir kolunu bir ayağını kaybetmiş, fakat Fransızlara: "Türkler gibi mert bir milletle savaştığınız için iftihar edebilirsiniz." demiştir. Bu general bir hatırasını şöyle anlatıyor: "Hiç unutamam... Yaralılar ve ölülerin arasında dolaşıyorduk... Yerde bir Fransız yatıyordu, bir Türk askeri kendi gömleğini yırtmış onun yaralarını sarıyor, kanlarını temizliyordu. Tercüman vasıtası ile sordum: "Niçin öldürmek istediğin askere yardım ediyorsun?" Mecalsiz haldeki Türk askeri şu karşılığı verdi: "Bu Fransız yaralanınca, cebinden yaşlı bir kadın resmi çıkardı. Bir şeyler söyledi. Ne söylediğini anlamadım ama her halde annesinin resmiydi. Benim kimsem yok. İstedim ki o kurtulsun, anasının yanına dönsün." Bu asillik karşısında hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bu sırada emir subayım, Türk askerinin yakasını açtı. O anda gördüğüm manzara karşısında yanaklarımdan süzülen yaşların donduğunu hissettim. Çünkü Türk askerinin göğsünde bizim askerinkinden çok daha ağır bir süngü yarası vardı ve bu yaraya bir tutam ot tıkamıştı. Az sonra ikisi de öldü."

İşte böyle birçok ibret verici olayla süslü bu kitap, su gibi akıcı diliyle bir çırpıda okunacak güzellikte bir kitap... İsmet Macit amca; ellerine sağlık... Çok güzel bir derleme olmuş. Yeni eserler için kolları sıva... Zaten çok güzel şiirler yazdığını da biliyorum. Bana imzalamasan da fark etmez. Yeter ki sen yazmaya bak.

Çatlak Kova

Bugün sizlere iki sene önce Hasan Eriş amcamın bana gönderdiği bir hikâyeyi nakladeceğim. Ümit ederim ki siz de benim gibi ders alırsınız bu hikâyeden. Aslında her sıkıntı ve musibet gibi görünen şeyin aynı zamanda müthiş bir fırsat olduğunu kavrayabilsek çok kazançlı çıkacağız. Ama meselelere hiç o tarafından bakamıyoruz…

Hikâye şöyle; Hindistan'da bir sucu, boynuna astığı uzun bir sopanın uçlarına taktığı iki büyük kovayla su taşırmış. Kovalardan biri çatlakmış. Sağlam olan kova her seferinde ırmaktan patronun evine ulaşan uzun yolu dolu olarak tamamlarken, çatlak kova içine konan suyun sadece yarısını eve ulaştırabilirmiş. Bu durum iki yıl boyunca her gün böyle devam etmiş. Sucu her seferinde patronunun evine sadece bir buçuk kova su götürebilirmiş. Sağlam kova başarısından gurur duyarken, zavallı çatlak kova görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olmaktan dolayı utanç duyuyormuş. İki yılın sonunda bir gün çatlak kova ırmağın kıyısında sucuya seslenmiş. "Kendimden uyanıyorum ve sen-

den özür dilemek istiyorum." "Neden?" diye sormuş sucu. "Niye utanç duyuyorsun?" Kova cevap vermiş: "Çünkü iki yıldır çatlağımdan su sızdığı için taşıma görevimin sadece yarısını yerine getirebiliyorum. Benim kusurumdan dolayı sen bu kadar çalışmana rağmen, emeğinin tam karşılığını alamıyorsun." Sucu şöyle demiş. "Patronun evine dönerken yolun kenarındaki çiçeklere bakmanı istiyorum." Çatlak kova patikanın bir tarafında bir sürü çiçek görmüş. Kova sucuya: "Bunun anlamı nedir?" demiş. Sucu kovaya: "Yolun sadece seni taşıdığım tarafında çiçekler olduğunu ve diğer kovayı taşıdığım tarafta hiç çiçek olmadığını fark ettin mi? Yolun senin tarafında kalan bölümüne çiçek tohumları ektim ve her gün biz ırmaktan dönerken sen onları suladın. İki yıldır ben bu güzel çiçekleri toplayıp onları patronumun evine götürüyorum ve patronum çok mutlu oluyor. Sen böyle olmasaydın, bu evde bu güzellikler yaşayamayacaktı."

Hepimizin kendimize özgü kusurları vardır. Aslında hepimiz de birer çatlak kovayız. Kusurlarınızdan korkmayın. Onları sahiplenin. Onlardan da iyi şeyler elde etmeye çalışın. Her şeyi Allah yaratır. O'nun yarattıkları da ya doğrudan doğruya veya neticeleri itibariyle güzeldir. Bize düşen bu güzellikleri keşfedip lehimize çevirmenin çaresini aramaktır…

Düşünen İnsanlar İslam Diyor

Kansaslı Kyle diyor ki; lisede dinler tarihi dersindeydik. Mr. Bringel adlı öğretmenimiz İslam konusunu işlemekteydi. Bu benim için bir kapıyı hem açtı hem de kapattı. Bize beş dakika içinde İslâm'ın beş şartını saydı ve ondan sonra da: 'Galiba, bir de altıncı şartı varmış, o da cihatmış.' dedi. Bin dokuz yüz doksan altı yılında yani ben yirmi üç yaşındayken üniversitede bir danışma masası gördüm. Masalarındaki broşürlere baktım. İslam'da kadının statüsü konulu bir bir broşür dikkatimi çekti. Çünkü ben her zaman kadın hakları savunuculuğu yapmışımdır. O broşürü alınca birkaç broşür daha verdiler elime. Derse gittim, onları ders sırasında okumaya başladım. Yazılar ilginçti. Ben aslında oldum olası hakikatı arıyordum. 'Bir yaratıcı var mı, yok mu? Ben niçin buradayım?' gibi sorular benim sürekli üzerinde düşündüğüm konulardı. Bu broşürler benim için gerçekten sürpriz olmuştu. Aldığım broşürler arasında bir toplantı tarihi ve bir davetiye olduğunu gördüm. Din konuşulacaktı. Gitmeye karar verdim. Oraya vardığım-

da namaz kılıyorlardı. Onları seyrettim. Namazdan sonra beni kütüphane bölümüne götürdüler. Ben sordum onlar cevapladı. O gece yaklaşık üç saat orada kaldım. Ertesi akşam yine gittim. Bu sefer de üç saat kaldım.

Üçüncü gece yine gittim. O gece eve dönerken artık İslam'ı kendim için uygun bir din olarak görmeye başladığımı hissettim. Müslüman olmak istediğim halde Kur'an-ı Kerimden tek bir kelime bile okumamıştım daha. Buna rağmen Kur'an'a inanıyordum. Bunu açıklayamıyordum. Bu durum bana Kur'an'ı anlatanların samimiyetinden mi, yoksa nezaketinden mi kaynaklanıyordu bilmiyordum. Ama beni kendi dinlerine dâhil etmeye çalıştıkları yönünde bir hisse hiç kapılmadım. O hafta peş peşe üç rüya gördüm. Hepsi birbirinin aynıydı. Müslüman cemaatin bir ferdi olarak görüyordum kendimi. Daha önce hayatımda aynı rüyayı üç defa peş peşe gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Dördüncü gün de aynı rüyayı görünce: 'Ben buna inanıyorum ve inanmama rağmen bundan ömür boyu kaçamam.' dedim. Aslında bu benim için gerçekten sıra dışı bir durumdu. Çünkü uzun yıllardır ateist olarak yaşamaktaydım. Eski dinimden vazgeçtiğimde aşağı yukarı on üç yaşımdaydım. Müslüman olmaya karar verdiğim gün, bir an için bile çevremin ne düşüneceğini aklıma getirmedim. Sonradan Müslüman olan insanların büyük çoğunluğunun İslam'ı kabul ediş sebeplerini, düşünen insanlar olmalarına bağlıyorum. Öyle insanlar

ki yaratılış ve Allah konularıyla ilgili sorularda sürekli çıkmaz içindeler. Ancak bu arayışlarında çok içten ve samimi insanlar İslam'ı tanıdıklarında da kabul edecek kadar hazırlar. Eğer bir insan samimiyse ve arayış içindeyse o insan bu devirde İslam'ı bulan insandır. İslam'la tanışma imkânına sahip olan talihli insanlar, İslam'ı bulunca gerçek mutluluğu yakalıyorlar. Çünkü İslam, yaşanması çok kolay bir din. Mantıklı ve kendisiyle barışık insanlara alternatif bir hayat sunuyor, huzur veriyor.

Annemle babam bir defasında: 'Namaz kılıyorsun ama bir sürü hata yapıyorsun.' dedi. Ben de cevap olarak dedim ki: 'Ben hata yapabilirim ama namaz bir tedavidir. Tedavi ise bir süreçtir.'

Cenab-ı Hak'tan Kyle amcama bu yeni yolunda başarılar vermesini dilerim.

Tam Bir Şevk İnsanıydı

Rahmi Erdem amcam, Avukat Bekir Berk için lügatinde "mazeret" kelimesi yoktu, der. Zaten mazeret üretenlerle çalışması da mümkün değildi. Birgün Malatya'dan İstanbul'a uçakla hareket etmek üzere iken uçağa binmekte olan pilotlardan namaz için beş dakika izin istedi. Hemen oracıkta uçağın kanatları altında, yolcuların hayran bakışları arasında kıldığımız o akşam namazının tadını hiç unutamam. Bekir Berk, tam bir şevk insanı idi. Bazen Tatvan- Bitlis arasındaki yirmi beş kilometrelik yolu, kar temizleme ekiplerinin refakatinde yedi-sekiz saatte ancak alır, mahkemeye öyle yetişirdik.

Bir defasında Muş davasından çıkmıştık. Muş eşrafından Demokrat Parti milletvekilliği yapmış Gıyaseddin Emre Beyin babası Şeyh Maruf Efendiyi ziyarete gitmiştik. Bir sedirde yatıyor ve son günlerini yaşıyordu. Oğluna, bizleri sordu: 'Bunlar kim? Ben bunlardan sahabe kokusu alıyorum!' dedi. Gıyaseddin Bey bizi tanıttı ve Bekir Berk'ten senâkârane bahsetti. Bilhassa Yassıada'daki müdafaalarından bahsetti. Gıyaseddin Bey de Yassı-

ada'da yatanlardandı. Avukat Bekir Berk'in o mahkemede ruhlara inşirah ve ümit veren müdafaalarını dinlemişti. Şeyh Maruf Efendi, yattığı yerden 'Allah'ın emri (kıyamet) gelinceye kadar bir taife yeryüzünde hakkı tutup kaldırmaya devam edecek' hadis-i şerifini okuyarak 'İşte siz, bu asırda bu manaya mazharsınız!' diyerek bize iltifat etti.

Hasan Coşkun diyor ki: "Bir akşam vakti İstanbul'dan yola çıktık. Sabaha doğru Çankırı'ya indik. Mahkeme başladığında ben biraz dinlenmek için arabada kalmıştım. Bekir Ağabey mahkemeye tek başına girmezdi. Kardeşlerden mutlaka bir şahs-ı manevî oluştururdu. Şahs-ı manevîden kuvvet alıyordu. Salonda beni göremeyince dönüp geldi. "Nerdesin kardeşim?" dedi. "Hemen abdest al ve mahkeme salonuna gel!" Abdest alıp dinleyiciler kısmına geçtim. O zaman anladım ki, kendisi mahkemeye hiç abdestsiz girmezdi. Davalara, bir ibadet vecdi içinde gidiyordu. Duruşma başladı. Savcı, iddianameyi okudu. Fakat çok ağır suçlamalarda bulundu. Bununla da kalmadı, mazlumlar için on iki yıl ağır hapis cezası istedi. Ardından Bekir Ağabey ayağa fırladı ve beklenmedik bir çıkış yaptı. Üzerine basa basa: "Savcı bir hukuk adamı gibi değil, tıpkı bir Kıptî gibi hareket ediyor!" dedi. Savcı zıpkın yemiş balık gibi ellerini masaya vurup ayağa fırladı, öfkeyle: "Ben bu mahkemede savcılık yapmam!" deyip kürsüyü terk etti…

Bir gün Adapazarı yol kavşağında saat birde randevulaştık. Yolda arabamın lastiği patladı. Ran-

devuya on veya on beş dakika geç kalmıştım. Baktım, Bekir Berk Ağabey ortada yok! Tam mahkemeye girerken koridorda karşılaştık! Ben de arkasından girdim. Beraat aldı. Beraat aldıkça keyfine diyecek yoktu. O andaki sevincini kelimelerle ifade etmek güçtür. Oradan Karabük istikametine doğru yol alırken gecikmenin sebebini belirtip kendisinden özür diledim. Bana ilk dersini şöyle verdi: "Kardeşim! Yola çıkarken, lastiğin patlayabileceğini, benzinin bitebileceğini, trafik yoğunluğu olabileceğini, arabanın arıza yapabileceğini hesap edecek, ona göre çıkacak ve randevuna mutlaka saatinde hazır olacaksın."

Bu da Ondandır

Babam artık belli bir yaşa geldiği için iki de bir hastaneye gidip kontrollerden geçiyor. Ara sıra dostları ile sohbet ederken de: "Şuram ağrıyor, buram ağrıyor..." demeye başlıyor. Geçen gün Kerim amcamla sohbet ediyordu ve yine "şuram, buram" demeye başlamıştı ki, Kerim amcam: "O'ndandır" dedi. Babam: "Tabi her şey Allah'tan" diye karşılık verdi. Ama Kerim amcam ona dedesinden bir hatıra nakletti. Dedesi anlatmış: "Adamın birisi, 'Ayağımda şu var, kulağımda bu var... Başım ağrıyor, karnım sancıyor' dedikçe doktor 'Ondan, ondan yani ihtiyarlıktandır' diyormuş. Yaşlı adam 'Doktor sen de hiçbir şey bilmiyorsun!' diye sinirlenince, doktor gülerek: 'Bu da ondandır!' deyivermiş."

Şakacı bir yazarın hatıralarında okumuştum. Bizimkinin yaşı küçükmüş. Bir arkadaşı bunu kandırıp dayısının meyve bahçesine götürmüş. "Sen ağaca çık, meyve kopar. Ben de şu yüksek ağaca çıkarım ve dayın gelecek olursa sana haber veririm." demiş. O da çıkıp meyveleri koparmaya başlamış. Biraz sonra dayısı gelip buna bağırmış. O

da korkuyla yere inmiş. Dayısı bunu haşlamaya başlayınca bu: "Ama dayı sen, yukardakini görmüyorsun." diye arkadaşına işaret etmiş. Fakat dayısı "Yukarıdaki" sözünden "Allah'ı" kasdettiğini zannederek. "Bak şuna, bir de bana Allah'ı hatırlatıyor. Alllah'ı biliyordun da niye hırsızlık yapıyorsun?" diye haşlamaya devam etmiş...

Ne Kadar Yaşayacağımı Bilmiyorum

John Mckenzie diyor ki: "Lisede, dünya dinleri üzerine dersler alırdık; bu dinleri ve mensuplarını anlamaya çalışırdık, birçok dinde uzman, çok iyi öğretmenlerimiz vardı. Lise bitince, on yedi yaşımda bir yaz mevsiminde Orta Doğu'ya gittim. Belki elli belki de yüz kelimelik bir Arapçam vardı, bu kelimelerin çoğu Mısır lehçesindeydi.

Mısır'a gittiğim zaman orada İslam'ın fiili durumunu görmüş, orada gördüklerimden çok etkilenmiş ve İslam'ın gerçekten Allah tarafından vahyedilmiş bir din olması gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Çocukken hafta sonu tatillerinde manastırlara ve diğer dini mekânlara giderdim. İslam'la ilk tanıştığımda, bu din bana bütün dünyayı bir mabed, bir manastır yapmanın yolu olarak görünmüştü.

Allah'ı hatırlamak sadece manastırlarda yaşayan insanların işi olmamalı diye düşünüyordum. İslam'la ilk tanıştığımda İslamiyet manastırlarda keşişlerin yaşadığı hayatı hatırlatmıştı bana. Yani Allah'ın her an akılda tutulduğu bir hayat. Ancak bu hayat için İslam bir yere kapanmanıza gerek

görmüyor, bize hayatın her anında Allah'ı ve emirlerini hatırlamayı emrediyordu...

Biz, Müslümanlar, semavi dinlerle aramızdaki ihtilaflı meseleleri bir tarafa bırakıp onlarla aramızdaki ortak noktalar üzerinde durmalıyız."

John Mckenzie kendisine: "Hayatınızın geri kalan bölümüne ait hedefleriniz nelerdir? Gelecekte neler yapmak istiyorsunuz?" sorusuna şöyle cevap veriyor: "Ne kadar yaşayacağımı bilemediğim için, gelecekle ilgili net plan yapmamayı öğrendim."

Müslüman olduktan sonra karşılaştığı zorlukları da şöyle anlatıyor: "Müslüman olmam, ailem için kabul edilmesi zor bir haldi. Ama biz, Allah'ı ve O'nun bizden istediklerini, her şeyin üzerinde tutmalıyız. Bizim karşılaştığımız şeyler, sahabelerin çektikleri yanında hiç kalır. En büyük meşakkat, bizim kendi tembelliklerimizden ve İslam'ı tam olarak yaşayamamamızdan kaynaklanmakta. Hz. Muhammed aleyhisselamı sevmek, dini bir görevdir. Hatta onu kendi nefsimizden daha çok sevmemiz gerekir. Hz. Peygamberi anlatacak her kelime onun karakterinin yüceliğini anlatmakta yetersiz kalacaktır. Tıpkı Kur'an'ı anlatmakta olduğu gibi. Kur'an derin duyguları, kelimelerin ifade etmekten aciz kaldıkları, sözlere sığdırılamayan duygular uyandırır. Ben Kur'an-ı Kerimin insanları etkileme gücünü, gerektiği kadar ifade edecek kelimelere sahip olmadığımı düşünüyorum."

Yaşlı halinde hâlâ İslamiyeti iyice öğrenmeye çalışan John Mckenzie amcama hayırlı ufuklar ve ebedî saadetler diliyorum.

Her Gün Muhasebe Yapmalı

Muhyiddin ibn-i Arabî kendisini sevenlere, İslamî emir ve yasakları yerine getirme ve şerî mükellefiyetleri eda etmenin yanı sıra, hergün mutlaka muhasebelerini yapıp işledikleri şeylerin hatta zihinlerinden geçenlerin dahi muhakemesini yapmalarını, ayrıca vefat eden kimseler için, istiğfar olarak kelime-i şehadeti yetmiş bin defa okumalarını salık verirmiş. 'Babu'l- Vesâya' isimli eserinde şöyle diyor: "Sana kendini Allah'a satmanı ve "Lâ ilâhe illallah" sözünü yetmiş bin defa söyleyerek ateşten korunmanı tavsiye ederim. Böylece Allah seni veya bu sözü hediye ettiğin kişiyi koruyacaktır. Hanımım vefat ettiğinde ben de böyle yaptım ve neticesini gördüm."

Rivayet olunur ki; Şam'da bir adam her namazdan sonra ibn-i Arabî'ye on defa lânet okurmuş. Bu adam öldüğünde ibn-i Arabî, diğer insanlarla birlikte cenazesine katılmış, cenaze işlemleri sona erdiğinde ise arkadaşlarından birisinin evine giderek Kıbleye yönelip oturmuş. Ev sahibi yiyecek bir şeyler hazırlamış, ama ibn-i Arabî sofrayla

hiç ilgilenmemiş ve aynı şekilde oturmayı sürdürmüş. Ev sahibi tedirgin olmuş ve ibn-i Arabî'nin rahatsızlandığını düşünmüş. İbn-i Arabî, namaz vakitlerinde namazını kılıp hemen yerine dönüyor, aynı şekilde oturmaya devam ediyormuş. Nihayet akşam namazını eda ettikten sonra oradaki insanlara dönmüş ve kolayca fark edilen bir neşe içinde yemek istemiş. Ev sahibi ona ne kadar endişelenmiş olduğunu anlattığında ise, şöyle cevap vermiş: "Merak edecek bir şey yok. Sadece, Allah, beni lanetleyen ve kendisi için, yetmiş bin defa kelime-i tevhid okuduğum kimseyi bağışlayıncaya kadar hiçbir şey yeyip içmemeye ahdetmiştim."

Cenazelerin arkasından bir araya gelip yetmiş bin tevhidi bölüştürmeli, yetmiş bin kez "La ilahe illallah" tevhidi tamamlandıktan sonra herkes okuduğunu orada bulunan birisine hediye etmeli, o da okunan bu tevhitleri cenazenin ruhuna hediye etmelidir.

Hassasiyet

Muhyiddin İbn-i Arabî anlatıyor: "Allah ismiyle zikrederdim ve şeyhim de bu isimle zikrederdi. Bir gün daima: "Allah, Allah" diye zikreden ve buna hiçbir şey ilave etmeyen şeyhime sordum: "Neden 'Lâ ilâhe illallah' diye zikretmiyorsun?" Vereceği cevaptan feyz almayı umuyordum. Bana şöyle dedi: "Evladım, nefes alanın nefesi Allah'ın iki eli arasındadır, kendisinin değil. Her harf bir nefestir. 'Lâ ilâhe illallah' demek üzere "Lâ" deyip de bu "Lâ" nın son nefesim olmasından, nefyin vahşeti ve korkunç yalnızlığı içinde ölmekten korkuyorum."

Cenab-ı Hakk'ın Selamı Üzerinize Olsun

İbn-i Arabî, Bağdat şehrinin caddelerinde geziyormuş, o zamanki Halife Nasır da Arabî'nin bulunduğu caddenin karşı tarafından Arabî'ye doğru geliyormuş. İbn-i Arabî arkadaşlarına, Halife atın üzerinde olduğu için, onun kendilerine selam vermesi gerektiğini hatırlatıp: "Halife henüz selam vermemişken, ona ilk selam veren, gözümdeki değerini kaybedecektir." der. Karşılaştıkları zaman Halife, atının üzerinden onlara bakar, selam vermelerini bekler, zira o zaman insanlarının sultanlar ve halifeler karşısındaki âdeti bu idi. Ama onlar hiçbir şey yapmaz. Halife onların selam vermediklerini görünce, berrak ve açık bir sesle onlara selam verir. Onlar da aldıkları gibi samimi bir selamla karşılık verirler.

Sünnete göre, binek üzerinde bulunan kimse yaya olana selam vermelidir. İşte bunun farkında olan Halife, hem selamı önce vermiş, hem de onların sünnet-i seniyeye uygun olan davranışları için teşekkür edip tebriklerini bildirmiştir.

Gençler yaşlılara, yürüyenler oturanlara, arkadan gelenler önden gidenlere selam verirler. Aslın-

da selam vermek bir sünnettir. Selam almak ise farzdır. Peygamber Efendimiz (s.a.s.): "Aranızda selamı yayınız." buyurmuştur.

Bir topluluğa girerken selam vermek lâzım geldiği gibi ayrılırken de selâm vermek iyidir. Eğer bir kimse size bir başkasının selamını getirirse ona şöyle icabet edilir: "Aleyke ve aleyhisselâm." Selam mektupla yazılmış ise, ona da "Ve aleykesselam" diye karşılık verilir. Selama karşılık veremeyecek durumda olanlara selam vermek mekruhtur. Onun için yemek yiyene, Kur'an okuyana, hutbe dinleyene, namaz kılana selam verilmemelidir. Tuvalette olana selam verilmez.

Babam benim yaşımda köyde bulunurken tarlada hayvan güdüyormuş. Tarlaya yakın yerden bir adam geçiyormuş. Babam yola dönmüş ve onun selâm vermesini beklemiş. Adam şöyle bir bakmış ve selam vermeden yoluna devam etmiş. Bunun üzerine babam: "Ey yolcu, niçin selam vermiyorsun? Allah'ın selâmı esirgenir mi? demiş. Adam cevap vermiş: "Evlat, selam verecektim ama sen hazır değildin. Ellerin arkanda idi. Selama saygı gerekir." Selâm, Allah-u Tealanın isimlerinden... Selam bir dua... Onu yaymak lazım...

Cenab-ı Hakk'ın selamı üzerinize olsun...

Ezan

Bayan Mia Nottoli, küçük yaşta babasından ayrı kalmış, lisede inançlar mevzuunda ikilemler yaşamış. Yirmi yaşında iken 1989'da İstanbul'da İngiliz Konsolosluğunda çalışan bir arkadaşını ziyaret etmek için Türkiye'ye gelmiş. Ama gelir-gelmez sihirli bir sesle karşılaşmış... Gerisini kendisinden dinleyelim:

"Havalimanında arkadaşımın beni almasını beklerken bir ses işittim. Bu sesi tanımıyordum. Çünkü daha önce hiç duymamıştım. Başta: 'Acaba bu bir hava saldırısı falan mı?' diye düşündüm. Çünkü ailem ve arkadaşlarım orada terörist olaylar yaşanıyor böyle bir yere gitmek, çılgınca bir davranış diyorlardı. Fakat kendi kendime: 'Bir dakika!' dedim. Bu ses hiç de öyle rahatsız edici bir sese benzemiyor. Bir an sosyal bilgiler dersinde gördüğümüz Müslüman toplumların ibadete çağırılma yöntemi olan 'Ezan' bahsini hatırladım. İşin detayını daha sonra burada evlerinde kaldığım aileden öğrendim. Onlara İslâmiyet'le ilgili sorular sordum ve bu dinle ilgili ilk bilgileri bu aileden aldım. Daha sonra Cleveland'a dönüp

Üniversitenin İngilizce bölümünden mezun olunca bir dil okulunda öğretmenliğe başladım. Öğrencilerim arasında Endonezya, Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan ve Kamerun gibi ülkelerden Müslümanlar vardı. Ama medyanın verdiği kötü imaj sebebiyle Araplardan olabildiğince uzak kalmaya çalışıyordum. Ama İslam'ı da öğrenmek istiyordum. Endonezyalı Müslüman bayanlardan kendime arkadaşlar edindim. Ayrıca Kamerunlu bir bayanla da tanıştım. Onlar benim İslam hakkındaki ilk mühim kaynaklarım oldu. Bu arada çalıştığım müessese beni bir Hindistanlıya yardımcı olmam için özel olarak görevlendirdi.

Yardımcı olmakla görevlendirildiğim bu kişinin amacı, ABD'de dolaşarak dinî konferanslar vermekti. Onların din felsefelerini kabul eden genç insanların küçük taşlara yemin edip onları tanrı gibi görmelerine şahit olduğumda çok defa gizli gizli ağladım. Kendimi kötü hissediyordum. Bir kaya parçasını tanrı kabul ediyor ve ona tapıyorlardı. Bense bütün büyüklerden daha büyük, bütün yaratılmışların Yaratıcısı, olan bir Allah'a inanıyordum. Bir süre sonra öğretmenlik yaptığım üniversitenin yakınındaki küçük mescide gittim, imamın yardımı ile kelime-i şehadet getirip Müslüman oldum ve üniversiteden ayrıldım. Şehadet getirdikten sonra dinimi daha kolay yaşaşabileceğim bir yerlere gitmeye karar verdim. Bu sırada Abu Dabi'de özel bir dil okulundan iş teklifi aldım ve o okula gittim. Orada bir Müslümanla evlendim."

Senin Sultanın, Benim Sultanım

Şam kadısının malları dağıtılacaktı. Kadı, ibn-i Arabî'yi kendisi için Melik Âdil'e şefaatçi olmasını rica etti. Muhyiddin ibn-i Arabî: "Şüphesiz senin için Allah'a dua edeceğim" dedi. Ama kadı: "Acaba Melik Âdil ile görüşmek ister miydiniz?" diye sordu. İbn-i Arabî bunu kabul etti ve Sultana gittiler. Sultan Âdil onu hürmetle karşıladı. İbn-i Arabî Sultan'a: "Kadı'ya ilişme, Allah sana selâmet versin." dedi. Sultan, ibn-i Arabî'ye özürlerini sundu ve meseleyi ileri götürmeyeceğini söyledi. İbn-i Arabî huzurdan ayrıldı. O gece, Sultan rüyasında cehennem zebanîleri tarafından kuşatılmış olduğunu ve zebanîlerin ona şöyle söylediğini gördü: "Eğer Allah'ın dostu Şeyh'in araya girmesinden sonra kadıyı, rahat bırakmayacak olursan, seni perişan ederiz." Korku içinde uyanan Âdil, kadı'nın bundan sonra rahatsız edilmemesini ve kendisinden tahsil edilen meblağın da geri ödenmesini emretti. Şeyh bu rüyaya işaretle kadıya şöyle dedi: "Meseleni Sultan'ıma (Cenab-ı Hakka) arz etmemin yeterli olacağını söylemiştim, ama sen illa se-

nin Sultanınla (Melik Âdil'le) konuşmamı istedin. Hâlbuki onun yanına gitmem gerekmiyordu."

Halep hükümdarı Zahir, bir günde Muhyiddin ibn-i Arabî'nin tam yüz on sekiz isteğini yerine getirmişti. Bu hususu Şeyh şöyle anlatıyor: "Halep Sultanı Zahir bin el- Melik Nasır'ın üzerinde belli bir tesirim vardı. Bir gün tek bir mecliste ona yüz on sekiz mesele açtım ve hepsini de yerine getirdi. Bu meselelerden biri, Sultanın yakınlarından olan, fakat ona ait bir sırrı ifşa ettiği ve hükümdarlığına hâlel getirdiği için idam edilmesine karar verilmiş bir adam içindi. Bu adama şefaatçi olmuştum. Sultanın kaledeki komutanı olan Bedreddin İdamur idam kararının gizli tutulmasını ve bundan haberdar olmamamı bilhassa istemişti. Ama buna rağmen meseleyi öğrendim. Sultana konuyu açtığım zaman başını önüne eğdi ve şöyle söyledi: "Mevla biliyor, bu adamın suçu meliklerin affedemeyeceği suçlardandır." Şöyle cevap verdim: "Sen, sultanların izzetini taşıdığını ve hükümran olduğunu mu vehmediyorsun! Vallahi, bütün âlemde affedemeyeceğim hiçbir suç yoktur, hâlbuki ben sadece senin tebandan biriyim. O halde nasıl oluyor da bir adamın şeriatı ihlâl etmek mesabesinde olmayan bir suçunu affedemiyorsun? Senin yüceliğin pek de ölçülü!" dedim. Sultan mahcup oldu ve bu adamı serbest bıraktı.

Her Seferinde Hızır mı Gelsin

Manevî büyüklerimize itaat etmenin önemini ibn-i Arabî'nin yaşadığı bir hatıra ile tekrar hatırlayalım.

Muhyiddin ibn-i Arabî, yirmi yaşlarında Şeyh Uryebî'ye intisap etmişti. Hz. Peygamberin (s.a.s.) geleceğini haber verdiği bir zat hakkında, ibn-i Arabî ile şeyhi Ebu'l Abbas el-Uryebî arasında bir ihtilaf zuhur eder. İbn-i Arabî, o kişinin kuzenini tanıyor ve mevzu üzerinde bir basirete sahip bulunuyordu. Onun için şeyhinden farklı düşünüyordu. Evine gitmek için şeyhinin yanından ayrıldı. Yolda tanımadığı birisi yanına yaklaştı. Onu büyük bir ilgi ve muhabbetle selâmlar ve şöyle der: "Şeyh Uryebî'nin sana falan hakkında söylediğini kabul et. İbn-i Arabî tekrar şeyhinin yanına döner, daha o bir şey söylemeden, Şeyhi: "Ey Muhyiddin, sözlerimi kabul etmekte tereddüde kapıldığında her seferinde Hızır'ın sana gelip: 'Falanın sözünü kabul et.' demesi mi gerek? Sözümü kabul etmediğin her sefer için bu nasıl olacak?" der. İbn-i Arabî: "Tevbe kapısı açıktır." diye cevap verir. Şeyhi: "Tevbe kabul edilmiştir." der.

İbn-i Arabî, Fütuhat isimli eserinde Hızır hakkında bilgi verirken bu olayı da şöyle anlatır: "Hızır aleyhisselamın ismi Belya bin Melkan'dır. O bir orduda askerken kumandanı tarafından su bulması için gönderildi. Âb-ı hayatı bulup içmiş olması sebebiyle hâlâ hayattadır. Allah'ın bu sudan içen kimseye sınırsız ömür verdiğini bilmiyordu. Onunla İşbiliye'de karşılaştım ve bana şeyhlerime itaat etmem, onlarla ihtilafa düşmemem gerektiğini öğretti. O gün şeyhlerimden birine belli bir meselede karşı çıkmış ve yanından ayrılmıştım. Kusü'l- Haniyye semtinde Hızır aleyhisselamla karşılaştım. Bana: "Şeyhinin sözünü kabul et!" dedi. Hemen şeyhimin yanına döndüm. Ben daha konuşmaya başlamadan şeyhim şöyle dedi: "Ey Muhyiddin, bana her karşı çıktığında Hızır'dan sana şeyhlere itaat tavsiye etmesini istemem mi gerekecek?" Ben: "Şeyhim, bana bu tavsiyeyi veren Hızır mıydı?" dedim. "Evet" dedi. "Bu dersi veren Allah'a hamd olsun. Ama bu, meselenin söylediğim gibi olmasına engel değil." dedim. Bir müddet sonra şeyhimin yanına gittiğimde onu kanaatini değiştirmiş ve benim görüşümü benimsemiş olarak buldum. Şöyle dedi: "Ben yanılıyormuşum, sen isabet etmişsin." Ben de: "Şeyhim, şimdi Hızır aleyhisselamın niçin sadece sana itaat etmemi tavsiye ettiğini, ama haklı olduğunu söylemediğini anladım. Hakkında susmanın haram olacağı şerî ahkâm söz konusu olmadığı müddetçe sana karşı çıkmamalıydım." (Fütuhat, III)

Bu Kitabın Allah Tarafından Gönderilmediğini Söyleyemezdim

Mümine Kowalski, Pensilvanya'lı... Dinî araştırmaları üniversite yıllarında başlıyor. Farklı dinler hakkında kitaplar ediniyor. Kutsal kitapları okurken esas aldığı kıstas: "Bu kitaplarda Allah gerçekten insanlarla konuşuyor mu? Gerçekten bunlar Allah'ın sözleri mi? Okuduklarım beni tatmin ediyor mu?" idi. Sıraya aldığı son kitap Kur'an-ı Kerim idi. Kur'an'ı okurken bir farklılık hissetmeye başlar. Bunu şöyle ifade ediyor: "Kur'an'ı ilk okuduğumda kendime şu soruyu sordum: 'Bu kitabın Allah tarafından gönderilmediğini söyleyebilir miyim?' Hayır söyleyemiyordum. Kur'an, beni kendisine inanmaya zorluyordu. Koyduğum bütün kriterlere uyuyor, cevabını aradığım bütün soruları cevaplandırıyordu. Bu hâliyle Kur'an benim faydalanabileceğim en önemli kaynak olarak karşımda duruyordu. Ama ben, feminist kadınlar kolejine gitmiş ve eğitim almıştım. Onun için 'İslam'da kadına baskı var. Bu yüzden benim aradığım din olamaz.' diye düşünüyordum. Şimdi ise Kur'an'ın benim üzerim-

de bıraktığı o olağanüstü manevî tesirden dolayı şoke olmuştum. Anladım ki bu kitap daha önce okuduğum hiçbir kitaba benzemeyen eşsiz bir kitaptı! Çünkü değişik bir perspektifi vardı. Orada Allah konuşuyordu. Öyle bir perspektif idi ki bu, inanan- inanmayan herkesin alabileceği bir şeyler vardı. Bunu görebiliyordum.

Bir de şunu söylemem gerekiyor, bana göre, Kur'an insanın zihnini okuyor. Aklıma bir konu takıldığında Kur'an'da hemen karşılığını bulabiliyorum. Pek çok insanın, Kur'an'ın insanların zihnini okuduğu konusunda, benimle aynı fikirde olduğunu düşünüyorum. Kur'an'ı ilk okuduğum bin dokuz yüz yetmiş dokuzda İran İslam devrimi olmuştu. Amerika'da Elijah Muhammmed'in siyah Müslüman akımı çok güçlüydü. Bu hareket beyazları şeytana eş değer gösteriyordu. Yani pek çok şey beni Müslümanlıktan alıkoyacak olumsuz birer faktör gibiydi. Ama tanıdığım, kendinden çok emin bir Müslüman vardı. Kur'an'da beni ürküten bölümleri okumaya zorladı. Görmüştüm ki İslâmiyet'te daha önce karşılaşmadığım, hiç bilmediğim çok değerli materyaller var. Genç biriydim. Entellektüel fikirleri araştırmaya yatkın bir zihin yapım vardı. Artık iman etmeye hazırdım. Çok çabuk Müslüman oldum. Ardından da fazla beklemeden İslam dininin gereği olan ibadetlere başladım. İslam'da her şeyin dini bir disiplini vardı. Günlük, haftalık, aylık, yıllık kısacası, insana bir ömür rehber olacak bir disiplin mevcuttu. Allah'ın bu pla-

nından ve bu planı insanlığa sunuşundan çok etkilenmiştim. Gerçekten İslamiyet'in kolaylığı çok etkileyiciydi. Müslüman olmak kalbime tarifi olmayan bir huzur vermiştir. Gerçekten bütün kalbimle inanıyorum. Aldığım 'Mümine' ismi de zaten 'Allah'a bütün kalbiyle iman eden' demek. Bu ismimle çok mutluyum. İsmimi çok seviyorum. Zorluklarla da karşılaştım ama her zorluk benim için bir imtihandı. Her zaman düşüncem de şu olmuştur: Bu imtihanı geçmeliyim."

Cenab-ı hak; Mümine teyzeme, her imtihanda başarılar ihsan etsin.

Kıyamet Onlar Üzerine Kopacak

Muhyiddin ibn-i Arabî en son doğacak çocukla, mutlak velayetin mühürleneceğini söylemektedir: "İnsanların en son doğacak olanı Hz. Şît'in ayakları üzere olacak ve onun sırlarını taşıyacak. Ondan sonra insanlar arasında hiçbir çocuk doğmayacak, o ise, çocukların hâtemi (hâtemü'l- evlad) olacak. Onunla birlikte doğan, ama ana rahminden ondan önce çıkan bir kızkardeşi olacak. Hâtemin başı kızkardeşinin ayaklarının yanında olacak. O, Çin'de doğacak ve memleketinin diliyle konuşacak. Doğumundan sonra erkekler ve kadınlar arasında kısırlık yayılacak ve doğum getirmeyen evlilikler çoğalacak. O insanları Allah'a çağıracak, ama insanlar kulak asmayacak. Allah onun ve devrin diğer müminlerinin canını aldığında geriye kalanlar hayvandan farksız kimseler olacak. Ne helâlin helâlliğini, ne haramın haramlığına bakacaklar. Sadece hayvanî tabiatın emirlerine itaat edecek ve her türlü akıldan ve şeriattan yoksun olarak hevâya tâbi olacaklar. Kıyamet onlar üzerine kopacak." (Füsus I)

Sahih-i Müslim'in rivayetine göre "Ahir zamanda, Allah Allah diyecek kalmaz." Bu hadisin tevilinde Bediüzzaman Hazretleri diyor ki: "Kıyametin kopmasına yakın bir zamanda, kıyametin dehşetini görmemeleri için, müminlerin ruhları bir parça evvel alınır. Böylece kıyamet inanmayanların başında patlar." (Beşinci Şua)

Buradan, müminlerinin ruhlarının kabzolunup, Kıyametin inanmayanların başına kopacağını anlıyoruz.

Allah, Rahman ve Rahim

Arkadaşlarla sohbet ederken, niçin her hayırlı işin başında "Besmele" çekmek ve devamlı "La ilahe illallah" diyerek imanı tazelemek gerektiği üzerinde durduk.

Besmele'de Cenab-ı Hakk'ın üç ism-i şerifi: "Allah" bütün kâinata, "Rahman" arza ve arzdaki canlıların rızıklarına "Rahim" ise bilhassa insana bakar. Arş-ı azamdan sarkıtılıp ucu insana dayanan nuranî bir zincir gibi. Yapacağımız işlerin başında Bismillahirrahmanirrahim diyerek eskimez, kopmaz bir ipe sarılıp muazzam bir dayanma noktasından güç alıyoruz.

Kelime-i tevhid olan "La ilahe illallah"a gelince, biliyorsunuz zaman her an değişiyor. Mekân da öyle... Bunlardan daha da önemlisi insan değişiyor. Biyolojiden öğrendiğimize göre, bir insanda ortalama altmış trilyon hücre var. Her saniyede her bir hücrede on iki tane bileşim oluyor. İnsan vücudunda ise (60x12=720 trilyon) bileşim yani değişim oluyor. Altı ayda vücut yenileniyor. Yani, bir saniye içinde hiç farkında olmadan çok mü-

kemmel bir değişiklik yaşıyoruz. Onun için her zaman "La ilahe illallah" demeye ihtiyacımız var. Yeni gelenlerin nurlanması ve içine girdiğimiz yeni zamanın aydınlanması ve hayatımızın feyizlenip bereketlenmesi için tevhid çekmeye mecburuz.

Hayat filmimizin her an değişip yenilenen karelerini temiz ve aydın olarak doldurmak için sık sık "La ilahe illallah" demek zorundayız. Onun için Efendimiz (s.a.s.): "İmanınızı 'La ilahe illallah' diyerek tazelendiriniz" ve "Ya Rabbi imanımı eskimiş bir elbise haline getirme." derken herhalde bu gerçeklere de işaret ediyordu.

Elbette "La ilahe illallah" mübarek kelimesi "Muhammedür Resulullah"sız olmaz. Onu da söyleyeceğiz. Hiç olmazsa yüz defa "La ilahe illallah" demişsek, yüz birincide "Muhammed'ür Resulullah" demeliyiz. Evet, her şey O'nu zikrediyor. Her canlı nefes alıyor. Aslında nefes alırken "Hû" diyor. "Hû" Allah demektir. Yani eğer nefes almasa, yani "Hû" demese bir inkarcı bile yaşayamaz. İşte bizler, nefeslerimizi kalp atışlarımızla aynı ahenge getirip her anımızı, Allah'a zikre çevirebiliriz!

Arayan Bulur

Dr. Rosshana, dört bin sekiz yüz kişilik dev bir öğretim üyesi kadrosuna sahip Penn. State Üniversitesinde bir hoca hanım. Üniversitede tarım işleriyle ilgili akademik çalışmalar yapıyor.

Kendisini şöyle anlatıyor: "Hristiyan bir ailede doğup büyümeme rağmen Müslüman gibi yaşadım. Her gün dua eder, düzenli kiliseye giderdik. Evimizde hiç içki içilmezdi. Ben, açık saçık giyinemezdim. Bunlar Müslümanlığa benziyor. Yani ben Müslümanlığımın temellerini, evimde düzenli olarak yapmış olduğum bu ibadetlere ve ailemin Hristiyanlıktan kaynaklanan kurallarına bağlıyorum. Üniversiteye başladığım yetmiş beşli yıllarda arayışlarım hızlı şekilde devam ediyordu. İslam'ı tanıyışım Kur'an-ı Kerimi ve Hz. Muhammed'in hayatını okumakla ve onun getirdiği kuralları hayatıma tatbik etmeye başlamakla oldu. Kur'an-ı Kerimde yazılan her şey benim için çok orijinaldi. Bunları sürekli okuyordum. Hz. Muhammed'in (s.a.s.) sürekli: 'Allah birdir, O'nun eşi ve benzeri yoktur. Onun yardımcısı da yoktur.' demesi beni çok etki-

lemişti. Ben Hristiyanlığı, Müslümanlığı daha iyi anlamamı sağlayan bir aracı gibi gördüm. Allah'ın sözleri Kur'an'ı okumak ve dinlemek bana büyük huzur veriyor. Sabahleyin okuduğumuz birkaç ayet bile bütün günümüzün güzel geçmesine vesile oluyor. Kur'an dinlemeyi çok seviyorum. Bilhassa Arabistan'a gittiğimde Mekke'de Sudeysî'yi dinlerken o kadar heyecanlanıyordum, o kadar duygulanıyordum ki anlatamam... Arapçamı geliştirmek ve Kur'an'ı anlamak adına çalışıyorum. Mezara gidinceye kadar da çalışmaya devam edeceğim. Bütün söylenenleri anlayamıyorum fakat Kur'an'ın o kendi orijinalliği içindeki manayı hissedebiliyorum. Sahabe Efendilerimizi düşündüğümde veya hacca gidip onların kabirlerini ziyaret ettiğimde gerçekten çok duygulanıyorum. Bilhassa Hz. Hamza'nın Çağrı filminde seyrettiğimiz fedakârlıkları beni çok duygulandırır. Onlar, Hz. Muhammed'in davasının arkasında sonuna kadar durmuşlardır."

İslamiyet evrensel bir dindir. Müslümanlığı kabul edince isim değiştirmek gerekmez. Efendimiz, İslam'ın tevhid inancına zıt olan veya manası iyi olmayan isimleri değiştirmiştir. Bu değiştirmeler aile içi tepkilere sebep olabilir. Bu hususta Dr. Rosshana da sıkıntı çekmiş: "Özellikle babamın çok yadırgadığı husus, isim değiştirmemdi. Hâlbuki yıllardır taşıdığım ismi bana ailem vermişti. İsmimin güzel bir manası da vardı. İsmimi değiştirdiğimde bunun babamı gerçekten çok ciddi olarak yaraladığını gördüm." diyor.

İslam'da kadın konusunda Dr. Rosshana: "Müslüman kadın, en özgür, en liberal kadındır. Bunun örneklerini de Peygamber Efendimizin (s.a.s.) döneminde görüyoruz. Mesela Hz. Âişe... Hayatın her kademesinde onun gibi görev yapmış, yüzlerce, binlerce Müslüman kadın var." diyor.

Dr. Rosshana teyzeme hayırlı ve bereketli ilmî ve dinî çalışmalar diliyorum.

Sultanın Kapısı

Sûfîler "Sultanın kapısına yaklaşma." prensibini esas alırlar. Muhyiddin ibn-i Arabî diyor ki: "Sultan Ebu'l- Âlâ, bana iki yük erzak gönderdi. Ben o esnada orda değildim. Beni görmek için gelmiş olan ihvan, erzağı kabul etmiş ve yemişler. Ama has talebelerim bundan imtina etmişler. Sultan ertesi akşam iki yük erzak daha gönderdi. Ben gönderilenleri ne kabul ettim ne de reddettim. Sultanın bana yiyecek gönderdiğini bilen ihvan, bu sebeple yanıma gelmişti. Ezan okudum ve namaza durdum, ihvandan kendini şeyh olarak gören biri: "Sofra beklerken namaz kılınmaz." dedi. Hiçbir şey söylemedim, ama sessizliğim onu kızdırdı. Bunu görünce şöyle cevap verdim: "Bu yiyeceği kabul etmemiştim ve ondan yemeye niyetim yok. Çünkü bana göre o haramdır ve kendim için sevdiğimi sizin için de sevdiğim sürece, bu yemekten yemenizi söylemem mümkün değil." Sonra bu yiyeceği neden haram olarak gördüğümü izah ettim ve ardından da şöyle söyledim: "Bu yemek hazırdır. Onu helâl sayanlar yesin, diğerleri yemesin." Tale-

belerimi de alarak o sırada oturmakta olduğum eve döndüm. Ertesi gün, ihvandan bana itiraz etmiş olan o şahıs vezire giderek beni şikâyet etti. İş Sultana kadar çıktı, ama Sultan, akıllı biriydi, şöyle dedi: "Benim niyetim sadece ona iyilikti. Ama bu adam kendi haline daha vâkıftır. Bu yüzden de ona hiçbir şekilde ilişmeyecek ve herhangi bir zarar vermeyeceğim."

Büyüklerin, Sultanlardan uzak durma, onlardan gelen maddi menfaatleri kabul etmemelerinin pek çok sebep ve hikmetleri vardır. En mühimi onlara yapacakları nasihatların tesirli olması içindir. Onlardan menfaatlendikleri zaman hem her hakikati söyleyemezler, hem de söyledikleri sözler ihlâslı olmaz.

Bediüzzaman dedem diyor ki: "Mühim bir tüccar dostum, otuz kuruşluk bir çay getirdi, kabul etmedim. 'İstanbul'dan senin için getirdim, beni kırma' dedi. Kabul ettim, fakat iki kat fiyatını verdim, dedi ki: 'Niçin böyle yapıyorsun? Hikmeti nedir?' dedim ki: 'Benden aldığın dersi, elmas derecesinden şişe derecesine indirmemek için. Senin menfaatin için, menfaatimi terk ediyorum. Çünkü dünyaya tenezzül etmez, tamah ve zillete düşmez, hakikat mukabilinde dünya malını almaz, tasannua mecbur olmaz bir üstaddan alınan hakikat dersi, elmas kıymetinde ise sadaka almaya mecbur olmuş, zenginlere tasannu yapmak zorunda kalmış, tamah zilletiyle ilminin izzetini feda etmiş, sadaka verenlere hoş görünmek için riyakârlığa temayül

etmiş, âhiret meyvelerini dünyada yemeye cevaz göstermiş bir üstaddan alınan aynı hakikat dersi, elmas derecesinden şişe derecesine iner. İşte sana manen otuz lira vermekle, otuz kuruşluk menfaatimi aramak, bana ağır geliyor ve vicdansızlık telâkki ediyorum. Sen madem fedakârsın, ben de o fedakârlığa mukabil, menfaatınızı menfaatıma tercih ediyorum, gücenme."

Burada müthiş bir incelik ve ihlâs anlayışı olduğu muhakkak...

İyilik

Peygamber Efendimiz (s.a.s.), kötü bir kadının, bir kuyudan su içip çıktıktan sonra bir köpeğin susuzluktan dolayı perişan bir vaziyette kuyunun başında yatmakta olduğunu görünce kuyuya inip pabucu ile su çıkarıp onu suladığı için Allah tarafından affedildiğini beyan etmektedir. Buradan hareketle diyoruz ki bütün canlıların bilhassa ahsen-i takvim üzere yaratılmış ve Cenab-ı Hakk'a muhatap olmuş insanların maddi ve manevi ihtiyaçları için gayret göstermek herhalde Cenab-ı Hakk'ın rızasını daha çok celbeder.

İkinci Dünya Savaşında kolu kesilen yaşlı komşusunun ve ailesinin yalnızlığı, Süleyman amcamın dikkatini çeker. İhtiyar gazi, bakımı için haftada bir gelen görevlinin yolunu beklemektedir. Televizyon bile seyretmeyen, sadece bol bol kitap okuyan bu ailenin yalnızlık ve hasretleri Süleyman amcamın rikkatine dokunur. Daha önceki komşuları yüzünden çekingen ve soğuk davranan bu aileye güler yüzle selam verme ile işe başlayan Süleyman amcam Türkiye'den dönerken onlara ufak

tefek hediyeler alır. Manavdan aldığı taze sebzelerden ikramda bulunur. Bu insanlar birdenbire değişirler. Gelip gitmeye ve Süleyman amcamın küçük çocuklarını torunları gibi sevmeye ve mutlu olmaya başlarlar.

Bir gün: "Günlerce yollarını hasretle beklediğimiz bir torunumuzdan başka hiç kimse kapımızı çalmaz. O da parasız kaldığı zaman sırf biriken paralarımızı almaya gelir. Biz buna bile razıyız yeter ki gelsin. Bir de haftada bir gelen görevli bakıcı var. Onun bile yolunu gözlüyoruz. Ama şimdi artık sizler varsınız. Torunlarımız var artık. Onlarla konuşup onları sevebiliyoruz." derler. Mutluluklarını görmek lazımdır. Tabi bu durumdan derin bir haz duyan Süleyman amcam yaptığı işin ne kadar güzel bir şey olduğunu fark eder. Bir gün Süleyman Amcama: "Sizleri yetiştiren anneleriniz çok mükemmel insanlar olsa gerek. Türkiye'ye gidince onlara çok selam söyleyin." derler.

"İslamiyet" Bediüzzaman dedemin ifadesiyle: "İnsaniyet-i kübradır." yani büyük ve gerçek insanlıktır. Biz İslamiyet'in güzelliklerini yaşayışımızla gösterebilsek, yani hal ve tavırlarımızdan İslamiyet'in nuranî güzellikleri ışıl ışıl pırıldasa herhalde, arayışlar içinde bulunan insanlık bu ışığa yönelecektir. Bunun için hepimize iş düşmektedir. Herkesin arkadaşı ile komşusu ile insaniyet adına ilgilenmesi gerekir. Bunun için çok şey yapmaya gerek yok. Sadece Müslümanlığın komşu hakları ile ilgili hususlarına tam olarak uysak bile pek çok güzel-

liğe İnşaallah şahit olacağız. Efendimiz (s.a.s.) "Komşu hakkı ile ilgili olarak Cebrail o kadar tahşidatta bulundu ki komşu komşuya mirasçı olacak zannettim." buyuruyor.

Hayırdan hayır ve şerden de şer doğar. Biz hayır tarafında olalım. Biz bir hayır işlersek Cenab-ı Hak, Kitabında "Sübüle's-Selam" buyurduğu selamet yollarını bize hem açacak hem de o yollarda yürütecektir inşaallah...

Ne olur biraz gayret edelim

Tahtını Bırakan Melik

Muhyiddin ibn-i Arabî, hükümdar iken İbrahim Edhem Hazretleri gibi tahtını terkedip kendisini Allah yoluna veren dayısından bahsederken diyor ki: "Dayılarımdan biri zahitlerdendi. İsmi Yahya bin Yugan'dı ve Tilimsan hükümdarıydı. Onun devrinde Ebu Abdullah et-Tunusi isminde fakih, abid ve münzevi bir kişi yaşıyordu. Bu Tunuslu zat, Tilimsan çevresindeki el-Ubbad denilen yere yerleşmiş, bir mescide çekilerek kendini ibadete vermişti. Bugün meşhur bir ziyaretgâh olan kabri de oradadır.

Bir gün maiyeti de çevresinde olduğu halde Yahya bin Yugan, Akadir ve Orta Şehir arasında, Tilimsan'a gitmekte olan bu zata rastladı. Kendisine: "Bu çağımızın âbidi Ebu Abdullah et-Tunusi" denilince, Melik durup yaşlı adamı selamlamak üzere atının dizginlerini çekti. Gösterişli kıyafetler içindeki Melik, selamını iade eden yaşlı adama: "Ey Şeyh, bu kıyafetlerle namaz kılmam caiz midir?" diye sordu. Ebu Abdullah güldü. Melik "Neye gülüyorsun?" diye sordu. "Anlayışının kıtlığına,

nefsinden ve halinden tamamen cahil olmana! Hiçbir şey sana, bir leşin kanları içinde yuvarlanarak onu iğrenmeksizin yiyen, ama bevlederken de kirlenmesin diye bacağını havaya kaldıran bir köpekten daha çok benzeyemez. Halkın gördüğü bütün adaletsizliklerden mesul tutulacağın halde, sen kalkıp giysilerini soruyorsun!" dedi. Melik gözyaşlarına boğuldu. Atından indi ve hemen o anda tahtını terk ederek Şeyh'in hizmetine girdi. Şeyh onu üç gün misafir etti. Dördüncü gün geldiğinde ise: "Ey Melik! Emredilen misafir etme günü doldu. Kalk ve odun toplamaya git." dedi.

Melik, odun toplamaya başladı, topladığı odunları başının üstünde taşıyarak Tilimsan pazarına getiriyor ve orada onu gören insanlar ağlıyordu. Odunlarını satıp yiyecek ihtiyaçlarını alan Melik, artanı sadaka veriyordu. Ölünceye kadar bu şehirde kaldı ve Şeyhinin yanına gömüldü. Şeyh, kendisinden dua istemeye gelenlere: "Yahya bin Yugan'a gidin, o tahtını bırakmış bir meliktir. Eğer Allah beni böyle imtihan etseydi, belki tahtımı terk etmezdim." derdi.

İnsanlar köy muhtarlığını bile bırakmak istemezken, İkinci Murat'ın, sultanlığı, oğlu Mehmet'e bırakıp kendisini tamamen ibadet ve duaya vermesi de Tilimsan hükümdarı Yahya bin Yugan'ın yaptıklarından geri değildir. Yahya bin Yugan, debdebe ve şaşaadan kurtulup kendisini ibadete ve hizmete vermiştir ama İkinci Murat, ibadetle, devlet ve milletine dua ile meşgul olurken, üzerine

vazife düşünce tekrar ordunun başına geçip şehadet arama ve vatanı müdafaa yollarına düşmüş, zaferden sonra da tekrar tacı ve tahtı bırakıp yine ibadet ve duaya çekilmiştir. Arkasından cihan padişahları yetişmiştir. Halkın refah ve huzuru için adaletle hükmetmek, yerine göre dervişlikten daha mühim görülmüştür.

Elbette her ikisinden de alacağımız büyük ve mühim ders ve ibretler vardır.

Bir Hatır İki Hatır

Şeref Alan amcam babama: "Bir yamyam Müslüman olup, Türkçe öğrense ve birbirlerine 'Aziz, sıddık kardeşim!' diye hitap edenlerin arasına girse acaba o nasıl hitap eder?" diye sormuş. Tabi bu türlü işler, pek onun meselesi değil, onun için bu âciz hemen atılıp: "Aziz ve lezîz kardeşim! diye hitap eder." diyerek meseleyi kesip attım. Ne kadar isabetli bilemiyorum ama ben öyle düşünüyorum. Ama sizlere daha leziz bir şeyden bahsetmek istiyorum.

Peygamber Efendimiz (s.a.s.) buyuruyor ki: "Bir insan sadakayı ancak yetmiş şeytanın dişinden kurtararak verebilir." Çünkü maalesef dış yüzüyle dünya insana, çok aziz ve leziz gelir. Hayır ve sadakalara musallat olan şeytanlar, sürekli insanlara yoksulluk ve fakirlik vaad ederek korkuturlar. Şeytanın bu iğvasına kapılıp kananlar için iyilik yapmak, hayır hasenatta bulunmak zorlaşır. Çünkü kendi malları artık kendilerine ait değil, şeytana aittir. Aslanın ağzından bir şey koparmak belki kolaydır ama şeytanın dişleri arasından koparıp çı-

karmak zordur. Bu belayı cimrilikle biz kendi başımıza kendimiz musallat ederiz.

Ama en baştan şeytanın ağzına bir tokat vurup: "Bütün bu mal ve mülk ve canım da Allah'ın... Ben kim oluyorum onun malını onun yerine vermekten çekinmeye." diyerek cesurca ve cömertçe işe başlarsak, problemi baştan çözmüş oluruz.

Peygamber Efendimiz (s.a.s.) buyuruyor ki; Cebrail aleyhisselam bana şöyle dedi. Allah-ü Teala: "Kendi Zatım için razı olduğum bu dini ancak cömertlik ve güzel ahlâk, güzel ve mükemmel hâle getirir. Onun için imkân dairesinde ikram ve ihsanda bulunun." buyurmaktadır. Şeytanlar iyilik ve hayır yapacak insanların peşini hiç bırakmadığı için insan, onların şerrinden Allah'a sığınmalı ve içinden gelen meleğin ve vicdanının sesini dinlemelidir. Yoksa Lümme-i şeytaniye hep içimizde ve o hortumdan şeytan hep fakirlik korkusu üflüyor.

Ömrünü boşa geçirmişlerden birisine, yakınları gelip artık yola gelmesini, Allah'a ibadete yönelmesini, hayır ve hasenatta bulunmasını telkin ve tavsiye etmişler. "Daha zamanı var" deyip onları başından savmış. Onlar gittikten sonra kendisini bir kalp krizi yoklamış. O zaman: "Artık ibadete başlamalıyım... Biriktirdiğim paraları fakir fukaraya vermeliyim. Şu arsaların bir kısmını da bir hayır vakfına bağışlamalıyım." diye düşünmüş ve bu fikrini ailesine açmış, alesi makul karşılamış. Fakat bizimki biraz iyileşince, bundan vazgeçtiğini söylemiş. Birkaç gün sonra tekrar kriz gelmiş. Yine ai-

lesine aynı şeyleri yapacağını söylemiş. Bir müddet sonra iyileşince yine: "O zaman söylemiştim ama şimdi iyiyim, onları yapmaktan vazgeçtim." demiş. Fakat bir süre sonra şiddetli bir kriz gelmiş ve adam vefat etmiş.

Cenab-ı Hak bize şeytanlara karşı başarı imkânı bahşetsin.

Ya Hayırlı Bir İş İçin Olursa

Efendimiz Muhammed Aleyhisselam buyuruyor ki: "Kim bir Müslüman kardeşinin bir ihtiyacı için yürüse ve o ihtiyacı tamamen giderse, Allah da ona beş bin melek tahsis eder o melekler onun için dua ve istiğfar ederler. Eğer vakit, sabah ise, akşama kadar; eğer akşam ise sabaha kadar bu dua ve istiğfar sürer. Bu Müslüman yürürken, Allah-ü Teala, kaldırdığı her adım için ona bir hasene yazar, koyduğu her adım için bir günah siler." (Ebu Hureyre rivayeti)

Başka bir rivayette: "Kim Müslüman kardeşinin bir ihtiyacı için yürürse ayrıldığı yere dönünceye kadar, attığı her adım için Allah yetmiş hasene yazar, yetmiş tane de günahını siler. Eğer kardeşinin ihtiyacını temin etmişse, doğduğu günkü gibi günahlardan arınmış olur. Eğer bu arada bu iyiliği yaparken ölürse, hesap sorulmadan Cennete girer." (Ebu Yale)

Diğer rivayette ise: "Kim kardeşinin bir ihtiyacı için yürüse ve o haceti temin etse, bunun için, on sene itikâf yapmış gibi sevap alır. Kim Allah rızası

için itikâfa girerse, Allah onunla Cehennem ateşi arasına her birisinin arası doğu ve batı kadar olan üç hendek koyar." (Taberanî)

Üç ayrı hadis-i şerifte görüldüğü gibi, sadece bir Müslüman kardeşin uğruna yapılan bir fedakârlığın nasıl mükâfatlandırıldığı belirtiliyor. Ya bu fedakârlık, Allah'ı memnun edecek, hayırlı bir iş için yapılırsa, onun mükâfaatı ne olacak bir düşünelim. Yani bütün insanların hayrına olacak bir mesele hakkındaki gayret ve koşuşturmanın Cenab-ı Hakk'ı ve Onun Sevgili Peygamberini (s.a.s.) ne derece razı ve memnun edeceği bir düşünülsün.

Onun için benim sevgili, ağabey, amca, abla ve teyzelerim "Hayırlarda yarışın" (Bakara suresi, 148) ayeti rehberiniz olsun. "Hayırlar" mevzuunda başka ayetlerde de şöyle buyurulmaktadır: "Onlar, Allah'a ve âhiret gününe iman ederler, iyiliği emreder, kötülükten men ederler; hayır işlerine koşuşurlar. İşte onlar sâlihlerdendir." (Âl-i İmrân, 114). "Allah, size verdiklerinde, sizi sınamak istedi. Öyleyse hayır işlerinde koşuşun." (Mâide suresi, 48) "…Peygamber ve onunla beraber iman edenler, mallarıyla canlarıyla, Allah yolunda cehd ve gayret içindedirler. İşte bütün hayırlar onlarındır ve işte felâha ve murada erenler de onlardır." (Tevbe suresi, 88). "Onları (Peygamberleri), emrimizle doğru yolu gösteren önderler yaptık ve onlara hayırlı işler yapmayı, namaz kılmayı ve zekât vermeyi vahyettik." (Enbiya suresi, 73). "Onlar (Hz. Zekeriyya, hanımı ve oğlu Hz. Yahya) hayırlara ko-

şarlar, ümit ederek ve korku duyarak Bize dua ederler ve Bize karşı bir haşyet, derin bir saygı duyarlar." (Enbiya suresi, 90). "Onlar öyle mi sanıyorlar ki kendilerine verdiğimiz mal ve oğullar ile onların hayırlarına koşuyoruz? Hayır, (Bu verdiğimiz dünya nimetleri, onlar için bir imtihandır, fakat onlar) farkında değiller. (Ama bir de şunlar vardır ki) Onlar; Rablerinin haşyetinden titrerler, Rablerinin ayetlerine iman ederler, Rablerine şirk koşmazlar, verdiklerini, Rablerinin huzuruna dönecek diye kalpleri korku ile ürpererek verirler, işte onlar hayırlarda yarış ederler ve onlar hayır için önde giderler." (Müminûn suresi, 55-61). "Onlardan kimi, nefsine zulmedenlerdir, kimi orta gidenlerdir, kimi de Allah'ın izniyle hayırlarda öne geçenlerdir. İşte büyük lütuf budur." (Fatır suresi, 32)

Veda Mektubu

Orta Asya'daki Türk kolejlerinden birinin 2002-2003 yılı mezunlarının öğretmenlerine yazdıkları bir veda mektubu...

Sevgili Hocalarımız...

Yok, sizleri bu kelimelerle anlatamayız. Sizler bizim öğretmenlerimiz, hayat ışığımız, gerektiğinde annelerimiz, babalarımız, ablalarımız, ağabeylerimiz oldunuz. Sizler bize hayatı tanıtan insanlarsınız. Ürkek bakışlarımız vardı hayata doğru, gözlerimize nur verdiniz, dikenli yollarda kılavuz oldunuz bize. Cahildik, karanlıktı bulunduğumuz ortam. Mum yaktınız, bizi karanlıktan aydınlığa çıkardınız. Susamıştık... Suladınız hepimizi tek tek ve aynı miktarda. Hiçbir çiçek mahrum kalmadı o canlandırıcı nefesinizden. Kurtardınız!

Kurtardınız bizi bilgisizliğin pençesinden. Bu güzelim okulda son senemizi yaşıyoruz. Son sene, son ay, son hafta, son gün, son an demektir bu. Bilmemiştik ayrılık denen şeyin bu kadar zor olacağını. Burada geçirdiğimiz beş sene boyunca burada bulduğumuz mutluluğun kaynağını aradık

durduk. Ve son senemizde anladık ki bu mutluluğun kaynağı sizlersiniz.

Teşekkür ederiz!

Teşekkür ederiz bizlere kanaatle geçinmeyi öğrettiğiniz için, bizleri ayakaltında kalan karıncalar olmaktan kurtarıp yükseklerde uçan arılar olmayı öğrettiğiniz için... Kalple dil arasındaki bağı kuvvetlendirmeyi öğrettiğiniz için... Yeni doğmuş çocuklarınıza ragmen, yerine göre, bizleri tercih ettiğiniz için...

Gramerden edebiyata, edebiyattan da psikolojiye ufkumuzu geliştirdiğiniz için... Hızımızı artırdığımız için...

Boğaziçi Üniversitesinin kapısının anahtarının dersi iyi dinlemekle elde edileceğini öğrettiğiniz için...

Öğretmenler odasının kapısından içeri girmenin, geleceğimiz için ne derece önemli olduğunu anlattığınız için...

Birlikte geçirdiğimiz hoş seneler ve anlar için teşekkür ederiz!

Öğretmenlerimiz!

Seviyoruz sizleri. Ne ki o sevgiler sizlerin fedakârlarınızla kıyaslanınca yok sayılır hiç sayılır... Bedeli ödenemez sizin fedakârlıklarınızın...

Bağışlayın bizleri, varsa kabahatlerimiz, üzdüysek sizleri farkında olmadan.

Biliyoruz, az kaldı ve ayrılacak yollarımız fakat ayrı yolda yürüsek de kalbimizde saklı kalır, altınla yazılı isimleriniz...

2002-2003 mezunları

Kur'an-ı Kerimi Göğsüne Bastıran Çocuk

Şimdi sizlere Rehber Abimin diyarından yaşanmış bir olayı anlatmaya çalışacağım. Uğur Bey, Yeni Dünya'ya gidip Amerikalı bir hanımla evlenir. Uğur amca ile bu yengemizin pek dindarlıkla alâkaları yoktur. İki çocukları olur. Sekiz yaşına gelen çocuklarından birisi kansere yakalanır. Tedavi edilir ama bir müddet sonra hastalık tekrar nükseder. Çocuğun vücudu hiç kimsenin dokunamayacağı bir hal alır. Hastalığın iyice şiddetlendiği bir sırada çocuk Kur'an-ı Kerim ister. Getirirler. Hemen alır ve bağrına basar. Son dört dakikası şöyle geçer: Bir annesine bakar bir de yukarılara, gayblara bakar ve konuşmaya başlar. Annesi: "Kiminle konuşuyorsun?" diye sorar. Çocuk: "Anne melekler beni almaya geldi, onlarla konuşuyorum." der ve: "Bekleyin biraz, annemle konuşmamı bitireyim..." diye diye tebessüm içinde vefat eder... Allah rahmet eylesin. Bu olay üzerine annesi Müslüman olur. Babası mescitlere gider... Mahallelerinde yedi komşu aile de bu vesile ile Müslüman olur...

İnşaallah bundan sonra da böyle süprizler devam eder. Damla damla birikmelerle, gökte bulutlar toplanır. İnşaallah bunun arkası gelir.

Evvelki sene Almanya'da bir ablamızın rüyasına Hz. Meryem annemiz girmiş ve: "Kızım, Kur'an okuyor sevabını bağışlıyorsunuz. Ama benim ruhuma hiç bağışlamıyorsunuz." demiş... Enteresan bir uyarı olsa gerek... Okuduğumuz Fatihalar, İhlâslar, Yasinler hatta hatimler, başta Peygamber Efendimiz, âli, ashabı ve bütün geçmiş büyüklerimizin ruhuna bağışlandıktan sonra, bütün peygamberlere bilhassa ülülazm olan (Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed aleyhimüsselam) beş peygamberin ruhuna ve Hz. Meryem validemizin ruhuna da bağışlanmalıdır.

Alman Ustabaşı

Geçen gün Osman amcam babama enteresan bir şey anlattı. Otuz dört yıl önce yanında çalıştığı ustabaşı Alman vefat etmiş. Ustabaşının damadı kendisini arayıp cenaze merasimine davet etmiş. Osman amcam şaşırmış... "Bu kadar zaman sonra beni nasıl buldunuz?" diye sormuş. Damat: "Kayınpederim sizden çok bahseder, sizi çok sever ve takdir ederdi. Sizin işlerinizi iftiharla takip ederdi. Onun için size onun vefatını bir haber vereyim, dedim." demiş. Osman amcam başörtülü yengemle beraber cenaze merasimine gitmiş. Kızı yengemize sarılıp sarılıp ağlamış... Osman amcamın ustabaşı olan babasının: "Çok insanlar yetiştirdim ama Osman başkaydı!" dediğini anlatıp bu acılı günde yanlarında bulunmalarının çok büyük mana ifade ettiğini söylemiş... Yepyeni bir dostluk kurulmuş... Hepimize burada bir ders ve ibret var!

Osman amcam "Tanışmakta acele edelim. Anadolu insanı olarak, kendi kültür güzelliklerimizi aralarında yaşadığımız insanlara gösterelim. Anadolunun özünü, kökünü ve gülen yüzünü bu

insanlara temaşa ettirelim. Bu mozayiğin içinde biz de en parlak renklerimizle arz-ı didar edelim." şeklindeki tavsiyelerin ne kadar yerinde olduğunu daha iyi anladım, diyor. Keşke bu kişinin sık sık ziyaretine gitseydim. Ama bu benim kulağıma küpe olsun, artık hayatta olanlarla irtibata geçip, ziyaret edeceğim. Türkiye'den buralara gelmiş insanlarımıza da söylüyorum, bu meseleyi asla ihmal etmesinler. Buralarda ülkemizin temsilcileri bizleriz ve ülkemizi en iyi şekilde temsil etmek mecburiyetindeyiz.

Türkiye'den gelirken komşularımıza hediye getirelim. Ramazanlarda iftara davet edelim. Kurbanlarda kurbanın mahiyetini -ki, Kitab-ı Mukaddeste de kurban bahsi var- anlatarak bir parça et verelim. Aşure mevsimi, Nuh tufanından bahsedip -ki, o da Kitab-ı Mukaddes'te var- aşure dağıtalım. Miraç kandilinde ve Kutlu Doğum haftasında Hz. Muhammed'in (s.a.s.) remzidir diye bir gül verelim... Onu, bazılarının yaptığı gibi terörle değil, gülle hatırlatalım... Problem çözücü olalım. Asla çıbanbaşı olmayalım. Bunun için de dua edelim. Samimiyeti elden bırakmayalım.

Ondan sonra görelim Mevlam neyler. Zaten neylerse, güzel eyler.

Duada Ölçü

Sizlere bu yazımda muhterem bir ablamın başından geçenleri anlatmaya çalışacağım, diyor ki: "Rüyamda, büyük bir zattan gelen bir mektubun okunduğunu görüyorum. Mektupta kırk sahabenin isminin ezberlenmesi isteniyor ve onlarla ilgili enteresan örnekler veriliyordu. Ben o sırada, küçük ve yetim bir kız öğrenci ile ilgileniyordum. Dersleri pek iyi değildi. Aslında gayretli ve çalışkan bir çocuktu fakat kapasitesi sınırlıydı ve dersleri pek anlamıyordu. Sakin ve içine kapanık bir ruh haline sahip olan bu kızcağız bir gün yatağa düşüp çok şiddetli şekilde ateşlendi. Uzun süre yanında kaldım. Bir ara başucunda durup kırk sahabenin isimlerini ezberlemek için tekrar yapmaya başladım. Daha sonra da kızcağızı o mübarek isimlerin sahiplerine emanet edip başından ayrıldım. Baktım bu kızcağız sabahleyin büyük bir heyecanla yanıma geldi ve: "Abla biliyor musun, ben artık iyi oldum" dedi ve anlatmaya başladı.

"Gece yanıma beyaz giyimli büyük insanlar geldi, başımı okşadılar. Onlardan hiç korkmadım.

Zaten onlar da bana. 'Korkma, biz Hz. Muhammed'in arkadaşlarıyız.' dediler. Sonra da gittiler. Ama abla, ben onlar yine gelsinler diye hep dua edeceğim." dedi. Bunları söylerken gözyaşları içinde kalmıştı. Bu olaydan sonra kızcağızda büyük değişme oldu. Artık cıvıl cıvıl bir kız olmuştu. Dersleri de hemen düzeldi. Sonra bu kız bana bir rüyasını daha anlattı: "Rüyamda senin ayağının kırıldığını gördüm. Ayağını, bir kurban gibi yere yatırmışsın, bize: 'Gelin ben kurban keseceğim' diyorsun. Dua ederken de: 'Çocuklara bir şey olmasın, bana olsun' diyorsun... Onun için rüyamda bana denildi ki: 'Ayşe'ye söyleyin dua ederken dikkatli olsun.' Ablacığım aman yanlış dua etme."

Onun bu sözlerinden bir hafta sonra gerçekten ayağım kırıldı. Ben: 'Aman çocuklara bir şey olmasın da bana gelsin.' diye dua etmiştim. Demek ki dua ederken dikkat etmek lazımmış Cenab-ı Hakk'ın rahmeti kullarınkinden çok geniş…

Velilerin Zamanda Yolculuğu

Muhyiddin ibn-i Arabî, ilk satırları mukaddes toprak Kâbe'de ilham edilmiş olan Fütühât-ı Mekkiye isimli eserini bitirdikten sonra sayfalarını yine Kâbe'nin üzerine bırakmıştır. Bir sene sonra Kâbe'nin üzerine çıkarak eserini almış ve sayfaların yağmur veya güneş gibi hava şartlarından hiç etkilenmeden aynen durduğunu görmüştür.

İbn-i Arabî bir gün Şam kapılarından birinden çıkmaktayken anîden Kâbe'yi tavaf etmeyi arzuladı. O anda kendisini Mekke'nin kapısı önünde buldu ve Kâbe'ye giderek tavaf etti. Öğle vakti geldiğinde bir dostunun evine giderek kaylûleye (öğle uykusuna) yattı. Kalktığında abdest tazeledi ve ayakları çıplak olduğu halde tekrar tavaf etmek için çıktı. Tavafını bitirip namaz kıldıktan sonra Şam'daki arkadaşlarını, talebelerini ve ailesinin ihtiyaçlarını hatırladı, hemen kendisini o anda yeniden Şam kapısında buldu. Evine gittiğinde üvey oğlu ve talebesi Şeyh Sadreddin: "Şeyhim, ayakkabılarınız nerede?" diye sorunca: "Mekke'de bir dostumun evinde kaldı." diye cevap verdi. "Şey-

him burada bulunmadığınız üç saat içinde Mekke'ye gidip geldiğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sorunca da: "Evet" dedi. Şeyh Sadreddin, bu hadisenin gününü ve saatini kaydetti. Bir müddet sonra Mekke'deki dostları Şam'a geldiler. İbn-i Arabî'nin ayakkabılarını da getirmişlerdi. Şeyh'in falan gün ve falan saatte Mekke'de bulunduğunu, öğleyin kaylûleden sonra, âdeti olduğu üzere çıplak ayakla tavaf etmeye çıktığını, Şeyhin orada olduğunu öğrenince Harem-i Şerif sakinlerinin onu görmek istediklerini, ama Şeyhin bulunamadığını ve ayakkabılarının da kendilerinde kaldığını anlattılar. (Nefhat'ur-Ruh ve Tuhfetu'l-Futtuh)

Muhyiddin ibn-i Arabî'nin Kâbe'ye bir anda gidiş ve gelişi gibi, Bediüzzaman Hazretleri Eskişehir hapishanesinde iken, bir gün, o zamanın savcısı onu çarşıda görür. Hayretle ve vazifesine son vereceği ihtarı ile hapishane müdürüne: "Niçin Bediüzzaman'ı çarşıya çıkardınız? Şimdi çarşıda gördüm." der. Müdür: "Hayır efendim, Bediüzzaman hapishanede hatta tecriddedir, bakınız." cevabını verir. Bakarlar ki Üstad yerindedir. Bu harika olay, adliyede şayi olur. Hâkimler: "Bu hale akıl erdiremiyoruz." diye birbirlerine naklederler. Aynen bunun gibi bir hadise Bediüzzaman Denizli hapsinde iken olmuştur. Üstadı, halk, iki-üç defa muhtelif camilerde sabah namazında görür. Savcı işitir. Hapishane müdürüne pür hiddet: "Bediüzzaman'ı sabah namazında dışarıya, camiye çıkarmışsınız." der. Tahkikat yapar ki Üstad hapishaneden dışarı

katiyyen çıkarılmamış.

Eskişehir hapishanesinde iken de bir cuma günü, hapisane müdürü, kâtip ile otururken bir ses duyuyor: " Müdür bey! Müdür bey!" Müdür bakıyor. Bediüzzaman yüksek bir sesle: "Benim bugün mutlaka Ak Cami'de bulunmam lâzım." Müdür: "Peki Efendi Hazretleri" diye cevap veriyor. Kendi kendine de: "Herhalde, hoca hapiste olduğunu ve dışarıya çıkamayacağını bilmiyor." diye söyleniyor ve odasına çekiliyor. Öğle vakti, Bediüzzaman'ın gönlünü alayım, Ak Cami'ye gidemeyeceğini izah edeyim, düşüncesiyle Üstadın koğuşuna gidiyor. Koğuş penceresinden bakıyor ki Bediüzzaman yok! Hemen Jandarmalara soruyor. Jandarmalar: "İçeride, hem kapı da kilitli." diyor. Derhal camiye koşuyor. Bediüzzaman'ın ileride, birinci safta, sağ tarafta namaz kıldığını görüyor. Namazın sonlarında, Bediüzzaman'ı yerinde göremeyince hemen hapishaneye dönüyor ve Üstad'ın: "Allahü Ekber" diyerek secdeye kapandığını hayretler içerisinde görüyor.

Bu hadiseyi bizzat o zamanki hapishane müdürü anlatmıştır. Cenab-ı Hakk'ın veli kulları için engel olmaz. Ama onlar imtihan sırrının bozulmaması için bu dünya şartları içinde kalmaya gayret etmişlerdir. Bilhassa kudsiyet kesbedenlerin icraatları son derece keskindir.

Kâbe-i Mükerremenin Hakikati

Muhyiddin ibn-i Arabî'ye göre; Kâbe-i Mükerreme yaşayan, konuşan, işiten bir varlıktır. Çünkü Kâbe birgün kendisine tavaf etmesi için seslenmiş; Zemzem de ona suyunu içmesi için ısrar etmiştir. Bu taleplerin ikisi de kulakla işitilebilecek bir sesle telaffuz edilmiştir. İbn-i Arabî, onların yüksek mevkiinin kendi kurbetine (Allah'a yakınlığına) perde olmasından çekinmiştir. Çünkü ibn-i Arabî'ye göre Kâbe'nin şerefi aşikâr olsa da hakikatların tecelli mahalli olarak mertebesi "Arif-i Billâh"ın altındadır. İbn-i Arabî'nin bu tavrı karşısında Kâbe incinmiştir…

Bakın ibn-i Arabî Kâbe ile ilgili bir hatırasını nasıl anlatıyor: "1204 senesinde, soğuk ve yağmurlu bir gecede tek başıma Kâbe'yi tavaf etmekteydim. Hacer-ül Esved'in önünde Kâbe'ye bakıyordum. Örtülerini sıyırdığını ve temellerinden yukarıya doğru yükseldiğini gördüm. Şam rüknüne geldiğim zaman beni fırlatıp atmak üzere hazırlanmaktaydı. Kulağımla işittiğim sözler söyleyerek beni tehdit ediyordu. Korkmuştum. Allah bana onun hoşnutsuzluğunu ve öfkesini göstermişti, oradan

ayrılamıyordum. Darbelerinden korunabilmek için duvarların arkasına saklandım, böylece onun celalinden korunmuş olacaktım. Vallahi Kâbe'nin şöyle söylediğini işitebiliyordum. 'Yaklaş, yaklaş da sana ne yapacağımı gör! Benim mertebemi ne kadar küçülttün, Âdemoğlunun mertebesini ne kadar yükselttin! Arifleri benim fevkimde tuttun! Yegâne Kudret Sahibinin kudretine yemin olsun ki, etrafımda tavaf etmene izin vermeyeceğim!' Bir an düşündüm ve Allah'ın beni ikaz etmek istediğini anlayıp hamd ettim. O anda, Kâbe'nin örtülerini sıyırdığını görünce kapıldığım korku geçti. Öfkesini yatıştırmak üzere ona irticalen şiir okudum. Ben onu şiirimle övdükçe yavaş yavaş yatıştı ve yeniden temelleri üzerine döndü. Söylediklerimden memnun olmuş görünüyordu ve her zamanki yerine geçmişti. Tavaf edebileceğimi, artık bana ilişmeyeceğini işaret etti." (Fütuhat I)

İmam-ı Rabbanîye müntesip bir Kutup, Kâbe ile ilgili bir müşahedesini şöyle anlatıyor: "Kâbe'yi tavaf ediyordum. Birden Kâbe'nin göğe doğru yükseldiğini müşahede ettim. Bir taraftan yükseliyor, diğer taraftan da insanların lâyıkıyla kulluk yapmamalarından şikâyetini dile getiriyordu. Eteklerinden tutup yalvardım ve geri dönmesi için istirhamda bulundum."

Fethullah Gülen Hocaefendi diyor ki: "Yeniden diriliş hareketin de Kâbe'nin insanlar için kıyam olma vasfıyla ciddi bir alâka ve irtibatı vardır. Dirilişin hangi seviyede gerçekleştiğinin ölçü birimi

'Kâbe Hakikatı'nın anlaşılması oranındadır. Bir gün bu oran en üst limite ulaşırsa, diriliş de en üst seviyede gerçekleşmiş olacaktır. Hâsılı Kâbe, her zaman insanların gözlerinin nuru, dizlerinin dermanı, hislerinin de güç ve heyecan kaynağı olagelmiştir. İnanan insanların din ve dünyaları Kâbe ile ahengini korumuş ve o âdeta kalb-i umumî için her zaman bir balans vazifesi görmüştür. Cenab-ı Hak, Kâbe'nin vesayetini üzerimizden eksik etmesin!" (Kur'an'dan İdrake Yansıyanlar. 1.cilt, 148-151)

Cenab-ı Hak bizlere gerçek manada Kâbe hakikatını idrak etme şuuruna ulaştırsın...

Rahibelikten İslam'a

Dinin hiçbir şeye âlet edilmemesi gerekir. Ticaret ve siyaset gibi şeyler onu yıpratır ve gözden düşürür. Temiz ve ulvî duyguların hiçbir şeyle kirletilmemesi gerekir. Guyana'da doğmuş Theresa Yearwood'un ifadelerine dikkat edersek ne demeye çalıştığımız daha iyi anlaşılır sanıyorum. Bakın Theresa (Tahire) neler anlatıyor: "Londra'ya taşındıktan sonra annem ve babam beni bir manastır okuluna gönderdiler. Orada, Hz. Meryem'in takvasını üzerinde taşıyor olduğunu düşündüğüm, bir rahibe ile yakın bir arkadaşlık kurdum. Aradan birkaç yıl geçtikten sonra bu rahibe bana Güney Afrika'ya gideceğini söyledi. O sıralar orada bazı siyasi olaylar vardı. Yani oralarda ırk ayrımı yapılıyordu. Kendisine, kilisenin böyle bozuk bir sistemle nasıl bir ilişkisinin olduğunu, kilisenin bunu tasvip edip etmediğini sordum. Bu soru canını sıkmıştı, mantıklı bir cevap veremedi. Bu olay, benim için dine dair ilk şüphelerin tohumu oldu.

Manastırda birçok görevlinin ve öğrencinin ırkçı tutum ve davranışlarına sıklıkla maruz kalı-

yordum. Irk suiistimali, İngiltere'de sıradan kimselerde gördüğümde makul karşılayabildiğim bir şey idiyse de fazilet timsali saydığım rahibelerde de aynı tutumu görünce bunu kabullenemedim. Çoğu defa Hz. İsa'nın insanoğluna getirdiği söylenen sevginin şimdi nerede olduğunu kendi kendime sordum... Tahsilimi yapıp laboratuvar uzmanı ünvanını alınca Zambiya'ya gittim. Dini toplantılar artık bana bir şey vermiyordu. Çok şüpheci biri haline gelmiştim. Küçük bir kızken hissettiğim şeyleri yeniden hissettmeye başladım. Bir maneviyat hissi arzuladım ve Allah'a yakın olma ihtiyacı hissettim. Bu yüzden, beni tekrar Kendisine yöneltmesi için her gün Allah'a yalvardım. Zambiya'da Müslümanlarla yüz yüze geldim. Toplantılarına katıldım. Toplantılarının çok net olması ve söylediklerinin hepsinin birer manasının bulunması beni daha başlangıçta hayretler içinde bıraktı. Hiçbir şeye itiraz edemeyeceğimi anladım. Geçmişte Allah'tan Kendisine nasıl ibadet edeceğimi bana öğretmesini istemiştim. Bu bakımdan, Müslümanların namazı benim en önemli ilgi odağım oldu.

Ben de namaz kılmaya başladım. Beni İslam'a en çok çeken şey, disiplindi. İslam'da her şey için genel prensipler vardı. Namazı, Allah'a nasıl ibadet etmemi göstermesini istediğim duama karşı doğrudan bir cevap olarak gördüm. İslam'ın aile hakkında da öğretileri olduğunu gördüm. Kadınlar seviliyor ve onlara saygı gösteriliyordu. Böylece bu dinde kendimi güven içinde hissedeceğimi anla-

dım. Politikacıların ve iktidar sahiplerinin İslam'ı, neden dünya problemlerinin çözümünde esas almadıklarını düşünmeye başladım. Allah'ın birliği, büyüklüğü, şefkati beni çok etkiledi...

Yeni Müslüman olanlar için geçiş dönemlerinde Müslümanlardan gelecek her desteği hayatî derecede önemli buluyorum. Çocuklarıma, maddeten değilse de manen ne kadar zengin olduğumuzu söylüyorum. Huzur ve sükûn hissimiz gün geçtikçe artıyor. Allah'ı sevdiğimi güven içinde söyleyebiliyorum. Ben Batı'da yetiştim. Zenci bir kadın olarak zulüm gördüm, boyun eğdim ve sömürüldüm. Ben İslam'da mükemmel bir özgürlük gördüm. Kadınların özgürlüğünü İslam'da gördüm. İslam'da anneliğe yüce bir mevki verildiğini gördüm. İslam bir kadın ve bir insan olarak bu hayatta bana kimliğimi kazandırdı."

Ne mutlu Tâhire teyzeme ve vesile olduklarına...

Keramet

Muhyiddin ibn-i Arabî M. 1190 yılında Endülüs'te karşılaştığı inançsız bir filozofla ilgili hatırasını 'Fütuhat' da şöyle anlatır: "Katılmış olduğum bir mecliste Müslümanların inandığı manada Peygamberliği inkâr eden, mucizeleri reddeden ve hakikatların değişmediğini (mesela ateşin su olamayacağını) savunan bir filozof bulunmaktaydı. Kış zamanıydı ve hava soğuktu. Büyük bir mangalın önünde duruyorduk. Bu inançsız yalancı, avam halkın Hz. İbrahim'in onu yakmayan bir ateş içine atıldığını vehmettiğini, halbuki ateşin yanmaya müsait maddeleri, tabiatı icabı zorunlu olarak yakacağını, dolayısıyla Kur'an'da bahsi geçen ateşin Nemrud'un öfke ve gazabının mecazî ifadesinden, yani gazap ateşinden başka bir şey sayılamayacağını anlattı.

Konuşmasını bitirdiği zaman, bu kerametlerin terki makamına ulaşmış olan ve mecliste bulunan bir zat ona şöyle dedi: 'Bu mangaldaki de o yakıcı olan ateşten midir?' Filozof: 'Evet' diye cevap verdi. Bunun üzerine o zat: 'Öyleyse kendi gözünle

gör' dedi ve mangaldaki kordan bir avuç alıp o filozofun göğsünün üzerine bıraktı. Elbisesinin üzerinde asılı kalan korların yakmadığını gören filozof onları tuttu ve mangala geri koydu, hayrete düşmüştü. Korları atan zat: 'Şimdi elini ateşe yaklaştır.' dedi. Filozof elini mangala uzattığında bu defa eli yandı. Bunun üzerine filozof mucizeleri tasdik etti ve tevbekâr oldu.

Evliyaların kerameti haktır fakat mecbur olmadan keramete başvurmazlar. Eğer mazhar olurlarsa, onu herkesten gizlemeye çalışırlar.